

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
ПОЕЗИЯ
2016

АЛМАНАХ

медия партньор

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

Алманах „Нова българска литература Поезия‘2016“
Copyright © 2016 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация “Буквите”

ISSN 92367-7929

МОРЕ ОТ ХРИЗАНТЕМИ

Сънува вятърът
море от хризантеми
и тихичко в душата ми нахлува.
Разпалва спомен,
гали чувства вкаменени –
Жив съм, Боже, не сънувам,
сред море от сини хризантеми
валс душата ми танцува,...
...Лудешки валс...
Лудетино!
Фанфарен звън и хор от ангели
подпрели,
да не рухне свода на небето.
Влюбено
лъкът по струните се плъзва
и оживялото дърво проплаква,
стене
всред море от хризантеми...

НАДЕЖДА

Бъди щастлива
като камъче, което в шепите блешука
и на окото в дъното намира пристан,
като капката сълза, която капчука
изплаква по изминалата зима.
Като вятърът – глава заровил
в клоните на сливата щастливо,
като първото цветче изтръпнало доволно
в ласките на пролетта игрива.
Бъди щастлива...
Не успях за теб
от бедността си да изстискам златно руно,
макар че дълго рових из живота
и вярвах –
има Чест и Истина, и път през тяхната Голгота,
и тайно се надявах, че и ситият понякога гладува.
И повярвай ми, аз бях щастлив тогава,
не знаех, че не са на почит думите,
които от сърцето се изливат,
а се почита само онова дребнаво,
което се прекланя пред ухото на камшика,
макар и като песъчинка сива –
до изумруда в сиво да прелива...
Бъди щастлива
като камъче и като милувка
в душата, и в сърцето ми, макар за миг,
като откъсната въздишка да замираш.
Бъди щастлива...

Боже мой, не съм ревнив и зная –
не успях с богатства да те купя,
макар че и духът се силеше със струни да помага.
Виж! Стърчат красиво скъсаните струни на духа ми.
И разбрах аз чак тогава,
че словото не струва,
че мечтите са крайпътен камък,
вярата – мехур сапунен,
който мислите ни разпиляват.
И разбрах, че като лотария разиграва ни съдбата,
и тайно винаги печели оня, който се преструва
на Бог и Вечност.
Дали не ослепявам?
Прости ми, но не виждам път!
Затова пред теб смирено коленича и се моля,
и целувам крайчеца на пръстите студени.
Бъди щастлива и прощавай! Не успях, Надеждо!
Тялото ми гасне на първото стъпало
от стълбището, по което
щастлив към тебе се изкачвах.

ЧАСОВНИК

Тъй мъчително и бавно
стрелките на часовника към теб приплъзват
(сякаш времето е спряло)
и слънцето прежуля с дъх
над асфалтовата джунгла,
до прага на вратата,
от пръстите ти песъчинки
изпаднали блестят като самородно злато...

Към теб пътувам в мислите си
и мисълта ми,
като кречетало прескача и крещи в душата ми,
като луднал клоун по клоните на чувствата се мята
(така объркано е само хлапето,
попаднало в магазина за играчки).

Тягостно стрелките на часовника пътуват
Времето е спряло.
Слънцето, животът ми, смъртта на татко
са песъчинките, изпаднали случайно
от ръката ти на прага...

ВЪРБОВ ПЛАЧ

Побелял е светът – плаче върбата,
сълзите летят и се смее реката,
пухче съм бяло – сълзица от клоните,
далеч полетяло, от дървото прогонено.
И ме носи с дъха си – играе си вятъра,
ала всичко омръзва и той ще миряса,
тогава надолу ще падна тържественно
и смирено ще моля съдбата да срещна
разплакано някое детско лице
и като целувчица нежна, там да полепна,
като стъклено топче
 да заблестя
 в малките му ръце...
или в плитката черна,
като роза бяла да се вплета,
на онова момиче от градското кино вечерно –
някога, преди години... и нека там да умра.

Бианка Габровска

ДЕЦАТА

Момчетата плачат в някой ъгъл.
Момчетата не плачат. А се бият.
Така било е и докрай ще бъде,
че речено е – чувствата се крият.

Какви ти чувства в този свят коварен,
когато всеки гледа да е пръв.
Пред силните вратите се отварят,
а слабите изхвърлят ги за стръв.

Смелчаците напредват главоломно.
Отърсват се от бащиния бряг –
захвърлен в ъгъла ненужен спомен...
И пак се втурват в лудия си бяг.

Препускат и нехаят, че на прага
очакват ги разплакани очи.
Че камък в майчини гърди засяда,
но тя покашля – да не и личи.

Че таткото на нивата се губи
и тайно търси в мрака своя син.
Едно момиче с облака се люби
и къта снимки в скърцащия скрин.

Очакват го със неподкупна обич.
Готови са света да преобърнат.
Изплаква портата в потайни доби...
Момчето от Америка се върна!

НОСТАЛГИЯ

Аз вече нямам пристан в моя град.
Замръкна ли, къде ли ще осъмна?
И всеки втори тук е непознат.
Пътеката към моя дом е тъмна.
Застанала отсреща мълчаливо
се вирам към познатия балкон.
Прииждат спомените, още живи.
Нахлуват като птици в моя дом.
Прозорците просветват изведнъж!
Но чужди сенки движат се във мрака.
Сега, ако от свода рукне дъжд,
пак няма никой, който да ме чака.
На мама умореното лице
към улицата няма да надзърне:
„Дали е мокро моето дете?“
И татко да дотича със чадъра.
Градът е чужд, а хората различни...
Но гордият Балкан – един и същ.
Закътал в пазвите си древни притчи,
над моя град издига се могъщ.
В брезичките врабчетата гнездят
и вадички по улиците тичат.
Тук розите не спират да цъфтят.
...А аз на прага мълком коленича.

ИМА И ТАКАВА ОБИЧ

Понякога се питам как живях.
И как очаквах чудото с години.
Преминах през възходи и през грях.
И с любовта се срещнах. Но отмина...

Такава обич трудно се описва.
Препятствия лавинно тя помита.
Такава обич грее. И пречиства.
Но често трябва да остане скрита...

Такава – заклемена и оплюта
от грешници и от светци фалшиви.
Сравняват я с целувката на Юда,
обличат я във дрехи от коприва.

Със пръст я сочат като назидание.
Но тя с прекършени крила лети.
Лекува с пръсти живите ни рани.
Прониква през залостени врати.

Понякога внезапно ни спохожда...
Не тиха и спокойна, а борба!
Не пристан, а присъда доживотна.
Такава обич, казват, е съдба.

РЕДУКЦИЯ

Приятелите още оредяха...
Заслушани в проблемите си лични,
загрижени за собствената стряха,
отиват си – жестоко безразлични.

А някога деляхме си бедите!
За радостите вдигахме „наздраве“.
А днес в очите им, едва прикрита,
дълбока отчужденост се долавя.

Не сме воювали, не сме. Напреки
и дума даже не сме изтървали.
Но се задъни общата пътека
и вярата достигна до превала.

Добре, потегляйте сами нататък.
Ръка протягам само еднократно.
Защото знам, че кръгла е земята
и всеки път си има път обратен.

ТОЗИ ПРИНЦ

Създадох го сама. Една измислица,
която в будни нощи съчиних.
А денем срещяхме се – беше истински,
нехаен като недописан стих.

Дарих му вятъра, за да политне.
Разроших непокорните коси.
Превърнах го във Принца на мечтите –
с крилатия си кон да ме спаси...

Но този принц бе променил финала.
От вещица отдавна принизен,
днес връща се към своето начало.
...Но още пази в джоба стих за мен.

КОГАТО

Когато си далеч, когато чакам
да скръцне тихо пътната врата...

Когато разговарям тайно с мрака
и му споделям хиляди неща –

за времето, със теб недоживяно,
за нощите, прекарани без сън,

за парещите след погрома рани,
за птиците, нацацали отвън –

без песните познати да запеят,
с пречупени за полети крила...

За пустошта, в която днес живея,
за капките по прашните стъкла...

И как не се опитах да ти кажа
за болката, която причиних...

Как пишех стихове върху паважа,
ала за тебе не написах стих.

И как, ако отново се намерим,
ще оглушее даже тишината.

Защото лудостта ни беше вчера.
А днес в огнището вилнее вятър...

Божидара Димова

Отдавна никой не звъни,
а пък писма престанахме да пишем.
Остана само ти
с неравноделното си дишане,
защото любовта боли,
дори когато се обичаме.

Самотата е поглъщаща
като морето на Илинден –
взима жертви!

Не гледай лятото в очите.
По ирисите ти ще разбере,
че вече много ме обичаш.

Като птиците,
хванати в мрежи
по магистрала София-Бургас,
сме в спиците
на колелото на Съдбата.

СИНЪТ БЪЛГАРСКИ

СМЪРТТА НА ХРИСТО БОТЕВ

*„Подкрепи и мен ръката,
та кога въстане робът,
в редовете на борбата
да си найда и аз гробът”!
Христо Ботев*

Той,
синът български,
не пожела да го отмине
тази чаша.

ДАСКАЛЧЕТО

През село Ботевата чета мина,
даскалчето с тях замина.
Знаел е, че тръгва на погибел.
Аз съм спял в далечната колиба.

Когато се събудих,
Ботевата чета бе заминала...
Когато се събудих,
даскалчето бе загинало...

БОТЕВАТА ЧЕТА

Сформира се състав от двеста души.
Закупени са триста пушкала, но не може
да се намерят достатъчно хора,
за да бъдат въоръжени с тях.

Тръгват в Ботевата чета
двеста луди момчета.
А в обоза има сто пистолета.

Онези сто пистолета, уви,
още търсят сто луди глави.

ЦЕНАТА НА СВОБОДАТА

Захвърляй недопечени агнета,
че потерята дебне из страшни долове.
А чобанинът-роб тропа с тоягата:
дължиш ми, войводо, шепа грошове...

Ятагани озъбени святкат,
ядно пищи зърно от свинец...
Друга сметка
предяви свободата –
един жертвен агнец!

БАЛАДИЧЕН КОШМАР

1.

Тежки ходила
в постаментата вбил,
впил очи
в Балкана стръмен.
Той!

Край него
с равен ход
те –
цял един народ
преминава
– свободен,
тежки чела навел,
стъпки сякаш брой,
прах стъпките му засипва,
преминава наблизно,
изнизва се.

Той
стиска сабята тънка,
кръв от дланта му тече,
постаментът тежи,
устата няма проклина,
тъмнеят очите му –
далеч е балканът стръмен...

2.

**Съобщение на полицията
от 2 юни, годината не е посочена:**

*... изчезнал е от постаментта
в центъра на града.*

*Взети са отпечатъци от големи
стъпала върху прахта по площада,
които водят към близките скали.*

*Върху постаментта е намерен трупът
на местния поет. В предсмъртното си
писмо самоубиецът поема цялата
отговорност за случилото се върху
себе си.*

Борис Борисов – Самокова

СПАСИТЕЛ

Земята е трудна, в плацента петролна
износва умрял ембрион.
След миг ще пометне, нещастна и болна,
поредният кървав милион.

Човечество, дишай! Аз искам да пиша –
за птици, за смях, за любов...
В процентите лихвени тежко мирисат
последните дробни живот.

Тревожно оглеждам:... Къде очилата –
оставих, когато заспах?
Чух – нейде наблизко, в гората, в полята...
Светът на война бе играл.

Човечество, дишай! Аз искам да чувам –
смеха на щастливи деца.
Знам – малко ти трябва. Но много търгуват
във храма на твойта душа.

И аз падам ничком, охлузил колене –
съмнения... дал ми е Бог!
Но вярвам във нея, във тебе, във мене...
Да! – вярвам в човека до гроб.

Човечество, дишай! – не спирам да моля,
стаил фибрилации в гласа.
„Уста във уста“ ли?... Умирам за роля –
в която си давам дъха.

БАРКОД

За кой ли път отварям този бар –
пробойна в океана на живота –
цигарен дим, уиски и комар...,
новела недописана от господ.
Зове ме със бездънна празнота,
отляво на душата ми стаена,
изпиващата бавно самота,
белязала раздялата ти с мене.
Полюшващ се медузно шестостен,
в ъглите си загръща ме и тъмен,
попарен от неоните над мен,
след котвата на сянката потъвам.
И нейде отдалеч – полъхва юг,
платна ефирни „плазмите“ издуват,
сирени пеят химна си напук –
на дансинга избраните отплуват.
Като маяк над входната врата
примамливо мъждука „ИЗХОД“... Има!
Но в бездната, с пожарни правила,
спокойно е... до болка, негоримо.
В изпразнената чаша – светлина –
изтича по стените с влажен пламък,
проронена сълза за любовта –
обръща гръб с покрусата на дама.
Изтлелият ми поглед я следи –
изцъклен, като стъклена пантофа,
в самотно-паралелните черти
на стълбите – несбъднати посоки.
Енигмата на тайния им код
така и не успях да дешифрирам.

Дали прекрачил в другият живот –
ще се завръщам пак, за да умирам?...

ВИСОКО

С гърди – бяла урда¹ –
обвити в литак,
тъкан от левурда²
и цъфнал клонак,
планината ме вика
протегнала цвете,
да напия водите ѝ –
вирове светли,
да последвам снагата ѝ –
слънчева клада,
във дъгата заплела
коси водопади,
да потъна в бедрата ѝ
с нежна въздишка
и полегнал на скута ѝ
стих да напиша.
Стих за нещо високо –
не за плът... и земя...
Като връх непокорен!
Като дъх на жена!

Вдишал тази поезия
да си „просто човек“...
е симптом на амнезия,
че се раждаш поет.

1 извара

2 Див чесън

КЪЩИЧКА ЗА ПТИЦИ

Отлитат сиви дните, застудява...
над нервите и клатещите жици –
в небето на ноември се смаляват,
като тъга по прелетните птици.

Когато сме далечни, е студено –
до връхчетата в пръстите боли,
самотните ни чувства, вкочанени,
подскачат върху гаснещи трохи.

Изпълвайки ни, пърхат със крилата,
изплашени, от спомена кълват –
следите към забравеното лято
и тропикът – останал вътре в нас.

С разкъсващи следи от самолети,
сбогуване, бледнеещи искрици...
Пречиствайки тъгата си небето,
изплаква неотлитащите птици.

Презиращи измамната далечност,
завръщат се по края на деня –
банално, ежедневно, общо взето
и аз към теб завръщам се така.

Снишил се като котка, дебне прагът,
а вятърът със струна от снежец,
за кой ли път ме впримчва, да не бягам,
надсвирвайки се с входния звънец.

Отлитат сиви дните, застудява
над нервите и клатещите жици –
в небето на ноември се смаляват...
Душата ми е – къщичка за птици.

БОГОМОЛКА

Веднъж да ме помоли, като бог,
със своята любов да я спася...
В прегръдката ѝ нежна, като в гроб,
готов съм аз навеки да заспя.

Валентин Евстатиев

БЛИЗОСТ

Ще кажа, че отивам надалече.
А ти ще ми повярваш, ще въздъхнеш.
Ще тръгна. После всяка божа вечер
душата ти ще иска да ме върне.

Престъпник съм, защото те оставям.
Но пътник съм, това ми е съдбата.
По-близо съм до теб, като ме няма.
По-близо си до мен, като ме чакаш.

Очите ти са станали прозорец,
във който есента се припознава.
Аз зная, че умееш да се молиш
и тази твоя дарба ме спасява.

Моли се, моя мила, да успея
да вдишам от зефира на дъха ти
след всички изтощителни раздели
със себе си – и с теб – и с любовта ни.

Тогава неминуемо ще стигна
до прага на съня ти. Неусетно.
Ти клепките си после ще повдигнеш,
ще се обърнеш – и ще съм до тебе.

ДЕТЕТО НА АФРОДИТА

Не търся ред в разбъркания свят,
но искам да напипам тази жилка,
която безпогрешно води там,
към чувството, че още има смисъл.
Тогавя ще успея да съзря
красивото дете, което сяда
до тихия прозорец, а градът
пред него капе синкаво-оранжев.
И то ще е такова, че във мен
ще стане също толкова красиво.
А после ще е лесно. Възхитен,
ще чувствам, че съм лек и съм пречистен,
че тази неумела доброта,
която досега съм репетирал,
е лесна като дишане и тя
самичка от очите ми извира.
Ще бъда дух с човешки рамена,
ще стъпвам през градини с маргарити
и искрено на всякоя жена
ще кажа: „Добър вечер, Афродита“ –
със онзи непосилно предан тон,
със който ще засрамя всяка ревност.
Ще бъда бистър – и ще съм стъкло,
три много тънки, чисти милиметра,
подпрели като стъклено перде
без никакво излишно колебание
нослето на красивото дете,
което гледа как градът сияе.

ОХЛЮВ ДА ТИ МИНЕ ПЪТ

Докато смятаме ползи и загуби
и ежедневно ни стряскат тътени,
докато в слънцето виждаме залези –

един охлюв пресича пътя ни.

Докато диво чегъртаме в себе си,
та да очистим катрана отвътре
и да посеем там бледи надеждици –

един охлюв пресича пътя ни.

С тъпото чувство, че сме премазани
и с мисълта да се крием от мълнии,
ние ходим по охлюви, газим ги –

ала един продължава през пътя ни.

Въпреки всички трагични загуби,
всички прогнози да бъде стъпкан
като безчетните свои събрата –

един охлюв пресича пътя ни.

ЙЕРОГЛИФ

Кошница с цветя върху рояла –
мъничък фонтан от многозначност.
Ето, пианистът днес го няма.
Значи имам повод да очаквам.

Може да е музика без звуци,
къшей тишина за десет пръста.
Всичко е възможно да се случи:
днеска пианистът ще отсъства.

„Време за поезия“, си мисля.
Древен йероглиф на пустотата.
Ето че поетът също липсва.
Точно по китайски са нещата.

Има още няколко човека,
минали оттук – за да ги няма.
Чувството се вписва в тази гледка:
кошница с цветя върху рояла.

Ваня Савова

ОТВОРИХ

третото око,
широко
в тесния му хребет.
Видях
опитомено Зло
и войнстващо Добро
да сипе огън.
Видях
и новата си риза
от сто камшика
и колан – юзда,
която ближният ми даде,
защото Той му наредил така.
Видях
първична мъдрост
у глупака
и празнодумство
в тежките слова,
видях
да се гаси туй,
що не гасне
и да се пали думи
пепелта.
„Дойдох.
Видях...”
и съм за малко.
Отворено е
Третото око.
Да ме прощава Цезар,
но за кратко си мислех,
че ще победя.

И ТОГАВА

те чух да говориш
с онова, вътре,
в което се вкопчваш
всеки път,
когато искаш
да се освободиш от него.
С тайните,
които си създаваш,
за да маскираш
ранимата си обвивка
в кошера на битието.
С илюзията,
с която градиш
височините си.
Восъчни килийки.
Излиташ
и си част от ятото.
И тогава
те чух да говориш.
С душата си.
И се приземи.

ТОВА,
което ме изправя
е неспособността ми
да пълзя.
Посоките
променят вятъра.
Не всяка стъпка
е следа.
Неказаното
е прошепнато признание,
безкрайно дълго
да го изрека.
Ще се изгубя
в своето мълчание.
Очите ми
са есенни листа.
Пространството ми
пясъчно и жадно –
загубила съм усет
за вода.
Навярно бряг съм,
без море,
в изгнание...
до другата,
до другата вълна.

ТЯ

можеше да говори
мълчейки.

Като вода.

До корена,

до върха,

живителна,

опустошителна.

Беше

хаос в порядъка.

Тя

можеше да мълчи

говорейки.

Като бездна.

До дъното,

до висините,

недостижима,

осезаема.

Беше

порядък в хаоса.

Тя можеше.

Беше жена.

Или любов.

НЕ ВИЖДАМ

оня връх в окото –
навярно
ниско все летим.
Когато
висините са дълбоки,
да бъде
дъното трамплин.
Да бъде
стълба тишината,
а раните да са живец.
Не се ослаяй
на съдбата,
когато чувстваш,
че си окрилен.
Не си опитал,
значи губиш
дори възможността
да си провалиш.
А може би,
а може би се случваш,
защото
можеш да летиш.
Не виждам
оня връх в окото-
венеца лавров
на Олимп.
Когато
висините са дълбоки,
върхът е мит.
Достатъчно е,
че летим.

МЕТАФОРИ.

Метаморфози.

Магнитни сблъсъци.

Миражи.

Владетелю на Светлината,

кому са нужни

твойте тайни,

когато незавършено остава

на възприятието чудото?

И сляп,

и оглушал,

и безтегловен

се луташ

в пещерата на познанието.

Илюзия,

вместо потребност,

когато си на ръба

на отчаянието.

Необходимо себичен

в екзистенциалните си дебри

с идеята за какавида,

която няма общо

с цветовете...

Преди

да станеш пеперуда.

А някой, нещо

там говори.

Метафорични метаморфози.

Магнитни сблъсъци

в миражи.

Вероника Иг. Лазарова

ЗАВИВАМ СЕ С МОРЕ

Лежа на пясъка златист и слушам,
мелодията странна във рапана.
Завивам се с море и се отпускам,
заспивам сред вълни и морска пяна.

Русалка съм, но земен мъж обичам.
На обичта и любовта му се надявам,
да се превърна в земното момиче.
Ако се влюби в мен, завинаги оставам.

Завивам се с море, но в миг вълната се отдръпва
и само морска пяна на брега остава...
Прибойт ме зове. Русалка пее, някъде се скита...
Сестра на въздуха завинаги отлита.

СЪРЦЕ В БУТИЛКА

Сърцето си затворих във бутилка
и го изпратих с поща „По море“.
Вълна пое го в своята прегръдка,
а Слънце се усмихна от гише „Небе“.

То дълго ще пътува по вълните...
Печат ще сложат белите делфини.
След много дни до твоя бряг ще стигне,
а пътят ти край него ще премине.

Ще го поемеш плахо във ръцете,
до твоето сърце ще го притиснеш.
За миг любовната магия ще засвети,
със звезден прах сърцата ще посипе.

Сърцето ти от обич ще се пръсне.
За него, моето ще се погрижи.
А любовта отново ще възкръсне,
в сърцата ни щастливи и безгрижни.

В бутилка днес затворих си сърцето,
а после я предадох на морето...

ТЯ ГО ЧАКА

Тя го чака облечена в бяло
на брега, под лазурно небе.
Песен тихичко шепне рояла,
ноти плуват в открито море.

Малка лодка отплува от кея,
вятър свири в бели платна.
Той ще стигне ли нявга до нея,
ще целува ли нежно в нощта...

Тя го чака. Морето е бурно,
ала слънцето ще го успокои.
Той при нея ще се завърне,
с малка лодка, по бели вълни.

ИСКАШ ЛИ

Искаш ли със теб да хванем слънцето
преди да се докосне до водата.
Преди да се разлее сред вълни,
преливащи във цветовете на дъгата.

Искаш ли да гоним с тебе вятъра,
който роши палаво къдриците.
Който нежно гали сините вълни
и люлее върху клони птиците.

Искаш ли да се люлеем на луната,
нарисувана върху индигов небосвод.
Нарисувана от нас със злато,
сред звезди, със сребърен обков.

СБЪДНАТОСТ

Докосваме се с красотата на душите си.
В прегръдка страстна, пламъците парят.
И щом ръката ти вплете във мойта пръсти,
телата ни на свой език отново проговарят.

Душите тихо се прегръщат със телата ни,
страстта, неземна музика от стонове излива.
А в ъгъла стоят захвърлени крилата ни...
Дори без тях, мигът от сбъднатост прелива.

Телата в ритъм се извиват като нотите,
танцуващи изящно, в такт, по петолиние.
Душите ни ликуват, следва многоточие...
а после бавно страстите заспиват.

В ТЕБ ЗАСПИВАМ

Разтварям се на молекули и на атоми,
до малкото ядро на мойта същност.
Усещаш ли ме във дъха на вятъра,
около теб в ефирната безплътност?

На пръсти, във ума ти тихо влизам,
разхождам се край образи от спомени.
В сърцето ти притихнала заспивам,
в мечтите ти, в сълзи от теб отронени.

Не ме буди веднага, само ме помилвай.
Приспивай ме със пулса на сърцето си.
Върху гърдите си сложи ръце, стопли ме,
ще ти помогна да изгониш страховете си.

Сънувам се върху горещи пясъци,
а пулсът на сърцето са вълните.
Страхът се слива с гларусови крясъци,
вълните в ритъм своя бряг достигат.

Събуждаш ме, поглеждаш ме в очите.
От тях преливат морските вълни.
Пречупват златни, слънчеви отблясъци.
Прошепваш тихо: „В мене остани”!

Виолета Бедринова

НА ПОЛЕТИ ОБРЕКОХ СИ ДУШАТА

Не искам аз на никой да приличам,
но птиците отдавна са ми слабост.
Посрещам с тях и изгреви, и залези,
душата си за полети наричам.

Боли ли ме, аз слизам на земята,
но само миг и втурвам се отново.
И всеки път при допир със простора,
докосвам мислено крилете им.

Отдавна с птиците свързах си съдбата.
В зениците ми полети се сгушват.
Посрещам с тях и изгреви, и залези
на полети обрекох си душата.

КОЛКО МАЛКО НИ ТРЯБВА ПОНЯКОГА...

Колко малко ни трябва понякога,
топъл поглед и дума добра.
Стръкче цвете и обич да блика,
а в очите да свети мечта,
от онези, които променят
за минута..., дори за секунда света.
Колко малко ни трябва понякога!
Жест приятелски, длани топлеци,
рамо, до което да можеш да спреш.
Тъгата да поеме нанякъде,
да погледнеш звездите с копнеж.

Колко малко ни трябва понякога...

НА ЛЯТОТО ОТ ЪГЛИТЕ

На лятото от ъглите душата ми наднича,
промъква се във стихове, които аз обичам.
Проронва се в мълчание на малки, тихи стъпки
и някъде из земното в пътека криволича.

Проглежда от събития, които са се случили,
попива съвършеното, на другото се мръщи.
Приема само близкото, доволно се оглежда,
помилвана, усмихната – самата тиха нежност.

На лятото от ъглите душата ми наднича.
И уж е прозорлива, но всичко е привидно.
Заглежда се отсреща и нечий бряг открива.
И някъде из земното в пътека криволича.

СЪСТОЯНИЕ В ПОЛЕТ

Състояние в полет?...
Та това е съдба!
Кой не би се усмихвал,
щом лети в тишина?

Няма нищо случайно,
няма странни неща.
Има някакво тайнство
да си тук и сега!

Да се смееш, да плачеш,
щом си тъжен в нощта.
Но решиш ли със мисли
да докоснеш звезда!

И макар да си земен,
да се спъваш в калта.
Щом криле си разперил,
усмихни се сега!

Състояние в полет? ...
Та това е съдба!
Има някакво тайнство,
щом летиш тишина!

Вихрен Бънков

КРЪГОВРАТ

Довиждане ми каза пролетта
и поздрави на лятото изпрати
с голям букет от пролетни цветя,
ухаещи, красиви, чудновати.

Достигнал вече лятото почти
то гали ме със своята омара.
Потапям се в морето от мечти
и тръгвам към една далечна гара.

На птиците дочувам песента,
на славея божествените трели.
Дошла е неусетно есента
подсещат ме листенца пожълтели.

Навън е хлад и лятото едва ли
ще дойде скоро да ни стопли пак.
Насипала е зимата кристали,
оставила е своя снежен знак.

Топят се снеговете в надпревара,
показва се разцъфнал кукуряк
и сякаш вече всичко се повтаря,
така е и така ще бъде пак.

Довиждане ми каза пролетта
и поздрави на лятото изпрати.

СБОГУВАНЕ С МОРЕТО

Лятото си тръгна с бързи крачки
и незнайно накъде замина.
Чайки две, наперени и ячки
казаха, ще дойде догодина.

Плажът постепенно опустява,
тук-таме се мяркат силуети.
Слънцето се скрива, притъмнява,
птици пеят есенни сонети.

Връщам се към спомените тихо
за море, понякога сурово.
Някак ненадейно те се скриха,
ала аз намерих ги отново.

ЮЛСКО УТРО

Промъкваша се плаха светлина,
безброй цветенца и една смокиня.
Поглежда ме усмихнато жена,
облечена в одежда светлосиня.

Пробиват облак слънчеви лъчи
и много малко от нощта остава.
Погледнато през влюбени очи
най-хубавото утро засиява.

И птиците запяват сякаш в хор,
далеч отлитат чудновати трели.
Посрещат ги един вековен бор
и две сърца от обич полудели.

ВИДЕНИЕ

Дойде при мен, застана до вратата
с най-хубавия стих от песента,
с дъха на отминаващото лято
и чудните бои на есента.

Очите ѝ две капчици роса,
косите ѝ, по-нежни от коприна.
Пристигна от далечни небеса,
целуна ме и бързо си замина.

Видение ли беше или сън
в годината за мене високосна?...
Сега стоя и чакам я отвън,
и в мислите си нежно я докосвам.

ЛУННА ВЕЧЕР

Една заспиваща луна
изпраща светлината мека.
В далекото върви жена –
сама по лунната пътека.

Забързан нощният повеи
косите ѝ в кълбо заплита.
И сякаш каза ѝ здравей
и още нещо я попита.

Прилепналата тишина
се гуши в клоните прикрита.
Усмихва се една луна,
която в небесата скита.

ОБИЧАМ ТЕ

Обичам те когато си до мен –
облечена в носия снежно-бяла.
С усмивка като слънце засияла,
даряваща един прекрасен ден.

Обичам те когато си далече,
но пак те виждам приказно красива.
Като дошла в съня ми чудна дива,
осмисляща самотната ми вечер

Обичам те и кротка и сърдита,
обичам да ме буди твоят смях...
Защо, защо... така и не разбрах,
но повече не искам да се питам.

Обичам те!

Геолина Стефанова

КЛЮЧ ОТ ОПУСТЯЛА КЪЩА

Паважът е нагрят като ютия
и свири, докато изпуска пара.
Кафето ми горчи. Ще го изпия
напук. Не спира влак на тази гара
отдавна скрила релси в стройни трънки
и мащерка със дъх на самодива.
Била е кипра, като бабите ми тънка.
Сега е спомен, който времето изтрива.
И вестникът на бившия кондуктор
е с дата отпреди два – три сезона.
Разрухата – безчувствен млад инструктор
на маргаритка нервно листчетата рони.
Когато се събуди тишината и мързеливо
като котка се протегне
гъсетата ще изкълват в тревата
скръбта ми подивяла. Ще побегне
уплашен миг, минута заблудена...
А тук отдавна Времето е спряло.
Днес нищо не очакват стари хора,
докато пият чай, увити в одеяло
и кротко съхнат като крушата на двора.

ПАК СЕ РАЖДА МЛАДАТА ЛУНА

Заскрежена е мъглата –
фин воал.
Вдигни я от очите ми.
Полека.
Пристъпвам боса.
Пада пухкав шал.
В снега се врязва
тъничка пътека.
Кокичета главички
ще сведат,
все още неродени
И далечни.
Парфюмът ми
с кокичев аромат
мъглата пази
в гънките си млечни.
И време е за валс.
Не се бави.
Да завъртим нощта!
Вихрушка от снежинки
в косите ми полека се топи.
В сърцето ти пробивам си пъртинка.

МАКОВО СЕМЕ В ЖАРЪК ЛЕТЕН ДЕН

Скитница съм, дядо, по душа.
Пътищата прашни ме познават.
Приседни на камъка – така.
Случи ми се нещо ей такова –
кръстопът и жега. Летен ден.
Макове жужащи сред пчелите.
Срещнах вятър. Спря се там до мен.
Врата за Някъде отвориха очите.
Да вляза ли се чудех или не,
а той ме грабна, завъртя, застана.
Камбана стана моето сърце
на дива скитница. Заблъска. Анатема.
Фотони от искряща светлина
събираха се и разделяха. Душата
видях я в бяло, вярваш ли?! Жена.
Във онзи свят ми беше тъй познато....
Събудих се сред макове и мрак.
Болеше ме главата. Зачервено
лицето ми гореше... Май бе знак
че съм слънчасала, от мака упоена.

Не ми се смей, бе, дядо...

Заболя.

ДО ДЪНО, ПРИНЦЕ!

Забулена нощта кокетно слиза
по стълбите от мрамор на съня ми.
Разгърдена е бялата ти риза.
Горя от страст. Или пък е... омраза?
Тъгата в тези ириси зелени
(Шехерезада нощ – прекрасна баядерка),
наточена е в чашите кристални.
Вземи си своята. Минута на проверка.
До дъно принце! Приказката свърши.
И мокри са нозете на росата.
Тез пръсти нервни – не, недей ги кърши.
Със тях ме прегърни. Апасионато.
Не съм кадъна и не съм покорна.
Лицето си не ще прикрия плахо.
Ще те обвия в таз магия морна
на тялото си. Да ти бъде стряха.
Под нея прибери си самотата,
и страховете, и копнежите разблудни.
Нощта си тръгва. Ражда светлината
онези мигове за двама – ранобудни.
И с първа рязка в мрака на петела
(кинжалът – глас там рана ще отвори)
нахлува утрото, бълбука на талази.
Да се изкъпем в него.
С мен недей да спориш.

ДЪХ НА МОКРО СЕНО

Щурците са
самотни тази нощ
и ронят на
трошички тъмнината.
Сънят ми се протяга –
светлокож
и тихо в скута на
тревите диви ляга.
Една луна
огромна като гръд
на майчица-родилка
буди спомен
за онзи дом
във който всеки път
се връщаш
от копнеж по
родно мамен.
И прагът му е
мъничко щурче –
ще ти попее,
ти ще си поплачеш,
че иде зима,
с облачно небе,
което млечници мъгли
по изгрев влачи.

ПЛЪТЕНИЦИ ХОДЯТ, БАБЕ

Нощем главата расте,
денем я режа.
Прилепи – фиби се кискат
в тънка,
копринена мрежа.
Дреха от сура мъгла
(как ми отива)
пада надолу. Река –
мисли ледят се.
Изстивам.
Но няма да минеш по мен –
крехък ледът е
и лъже.
Да се удавиш в жена...
Ех, няма кой да те върже
за изкорубената върба –
баба с гальовни прегръдки.
Да залюлее страха
и мляко на залчета – глътки
да ти надроби. Мълчи!
Сърбай сълзи и се стапай
бавно по здрача в зори.
Плачеш ли?!... Стига.
Дай лапа!

ТАКА МИ СЕ ЛЕТИ...

Разсърди ми се музата – година
почти живеем с нея разделени.
Пегасът ми със нея си замина –
не искал безкрилат да е до мене.

Перо подир перо изписвах римите,
а пък перата вземах от крилата му.
Мечтаех да разкрия най-незримите
най-съкровени тайни на душата,

а всъщност без крила съм го оставил.
Сега линее клетият умислен...
Защо за него бързо бях забравил
и славата за себе си поисках?

Така ми се лети, че ми се плаче...
Душата ми гори от жал и болка,
Пегасът ми е без крила и значи
не става за небесна обиколка.

НЕОБРАТИМО

Идвал ли си странниче у нас?
В тази китна, хубава държава...
С близо пет човека всеки час
българското тука намалява!

Идвай днес, защото утре ти
красотите може и да видиш,
но ще срещаш само чужденци –
българите няма да ги има...

Пет човека губим всеки час.
Не, че само пет във час умират.
Раждат се, но тръгват си от нас
и на по-добро място от тук пристигат.

И от утре нечии деца
ще са немци, шведи и канадци,
а по нашите земи цветя
ще поливат беловласи старци...

Пенсионери от богатите страни
вече са открили тука рая.
Ние ще изчезнем в бъдни дни –
те ще бъдат в рая ни до края!

ВСЪЩНОСТ

Животът не е силно питие
или пък свалка с местна хубавица.
Изпуснеш ли го – крие се добре,
подобно тъжен поглед на вдовица.

Животът не е доза хероин,
макар че безвъзвратно пристрастява.
Животът не е сцена, нито филм...
Животът е, което ни остава,

когато всички дългове платим
и гърлото престане да ни стяга.
Животът се изнизва, като дим
и всъщност, май че нищо не остава.

ПЪТНИК

Този извор, дето не напива,
а насища вътрешно душата,
търся упорито от години.
Хоризонти стигнах и оттатък...

Сто реки и планини прегазих.
Скъсах вече толкова обуца,
ала тази вяра непозната
даже и за миг не ме напуска:

Той пред мен е. Утре щом зората
заискри със ярките одежди,
ще го видя – ей оттам гората –
ще стои пред мен като надежда.

Ще го стигна, шепи ще протегна,
с бавни глътки сладостта ще вкуся...
Като се напия – ще приседна
и душата ми ще ме напусне.

БОЖЕСТВЕНИ БУКВАРИ

Светът ме гледа с твоите очи
и ако можех, щях да го прегърна.
Сега е по-различен от преди,
че някак си душата ми е пълна.

Да бях художник, бих рисувал знам –
от здрач до здрач и даже по нощите
в живота си най-сладкия балсам:
Божественият полет на мечтите.

Да композирам, ако можех – в този миг
„Аида“ бих надскочил в нотописа...
Но съм поет и ти написах този стих,
със който искам двама да орисам,

така че вече ни една беда
в дома ни да не смее да припари!
Единствено да срича любовта
от своите Божествени буквари!

КАКАВИДА

На вододела между есента
до следващата жадна глътка въздух
те срещнах и във този миг разбрах,
какво в живота досега пропускам.

И не години!.. Даже не и ден!
Секундата дори не бе ми нужна!
За миг разбрах, че всъщност съм роден
на тази среща сладостта да вкуся!

За миг разбрах, че всъщност досега
не съм живял, а просто съществувах.
Душата – какавида е била,
а ти ми я превърна в пеперуда!

ДА СЕ СЛУЧВАМ

„...но срещите се случват след сбогуване.”

Мариана Дончева

По дяволите някакво си случване,
размият ли се чувствата във времето.
Не искам бъдещо сполучване –
финал успешен след разделите.

Аз искам да те гледам в зениците
и с чиста любов да те зареждам.
Ще вия ако трябва с вълчиците,
но моя вълк до мен ще нареждам.

Аз искам да се случвам днес и сега –
бяла магия, разковниче в дните.
Ще измия с кръвта си всяка тъга,
ще затопля с усмивката дните.

С добротата на моите пръсти
и Дявола ще съборя на земята.
Пред олтара днес ще се прекръстя –
да се случват любовта и красотата!

АПРИЛСКИ КАМБАНИ

/140 години от Априлското въстание – 1876г./

Априлски вятър,
априлски камбани бие.
Отекват в сърцата,
а болката в тях – вие.
Априлски спомени
от дни героични.
Сълзи отронени,
кървави, трагични.

Априлци виждам –
разкъсват небесата.
С подвига невидан
се спускат към земята.
И сякаш долитат
с чета Хвърковата
и с погледа си викат:
„Пазете свободата!
За Нея – Свободата,
извървахме кървав път.
За тях, за децата –
българи да се зоват!”

И народът ни велик,
презря съдба жестока.
Да не бъде мъченик,
избра пътя към Голгота...

И бият днес камбани
над Копривщица,
Панагюрище, Батак...
Народът се прекланя
и прави кръстен знак.
Дори и да преминат
години, още – векове,
Родината ни до Амина –
България ще се зове!

ЛЮБОВ НАД ПЕТРИЧ

*„там тихо веят пролетните ветри
... там свети Петрич”...*

Евтим Евтимов

Звезден плащ нощта разстила.
Подухват нежно южни ветри.
Любов и нежност се изливат
над притихналия долу Петрич.

И днес един поет от небесата,
най – истинската си поема пише.
За любовта у нас и за чудесата,
и техния божествен смисъл.

Отпива глътка виното горчиво
от устните на своята любима.
И в небесата пак е тя, живата,
любовта им силна, несравнима...

От чашите си облакостенни
изливат вино от сърце в любов.
То е за теб и...още и за мене.
За всички тук е! Благослов!

ГЪЛЪБ С ЕДНО КРИЛО

Останал сам - гълъб с едно крило,
баща ми притихва в мъквата кротко.
С гълъбицата, почти шейсет лета,
делиха хляба на зальци толкова...

И стиска го времето - този палач,
яко за гърлото, и гласа му суши.
Не останаха сили дори и за плач,
нощем говори си с мъртви души.

Тихо споделя с тях за болката
и че краката едва го крепят...
Няма я вече мама - тополката
и гълъбицата с която летят.

И чуди се татко на суетата
и на лудата завист в целия свят.
С обич разказва той за крилата
с които до сетен дъх се държат.

Че по пътя, макар и сложен,
все някога се стига до края.
Само любовта, в душата си вложил,
остава жива и там - в безкрая...!

РУСАЛКА

В утрото пее русалка –
с къдрици на бурно море,
разлива се пяна край пясъка...
Моряците диво зове.

Доплувай към нея, моряко,
с вълните приятел бъди!
Докосвай ги нежно със вятър,
това са русалски коси.

На хоризонта слънце изгрява,
русалката къпе в лъчи.
Целувай я страстно, моряко,
макар че сърцето боли.

После заплака русалката,
морето удави в сълзи,
за соления вкус на знойното лято
морякът с живота си плати.

ДУШАТА МИ РАЖДА МЕЧТИ

Душата ми бездомна се скита,
в чуждите къщи
спомени в шепи събира
и търси си дом,
където да спре,
защото душата бездомна се губи
като малко дете.

Тя плахо почуква
пред заключени врати
и с чара на усмивка невинна
стопява стомана дори,
защото душата ми бездомна
ражда мечти.

ПОЖАР

С чара на една къдрица
докоснах твоето сърце
и душата ти превърна се във птица,
политнала към синьото небе.

С нежността на една милувка
отворих заключени врати
и пред мене се откри градина
с най-прекрасните лехи.

С топлината на една прегръдка,
запалих огън, за да те пленя,
а той в пожар превърна се
и не мога да го изгася.

СЪН

В съня ти с тихи стъпки се промъквам,
в леглото под ръката топла
ще се сгуша,
а ти ми се усмихвай нежно,
дойдох за малко да се стопля.
Ще те целуна страстно
и ще те прегърна,
после тихомълком ще си тръгна,
а ти не се събуждай, защото...
няма да ти устоя и
ще се върна.

МИСЛИ ЗА МЕН КАТО ЗА ВЯТЪР

Мисли за мен като за вятър,
не се опитвай порива да спреш.
Днес върлувам във душата ти
и разпалвам в теб копнеж.

Не се вини, че нямаш сили
в сърцето ураган да побереш,
пази си спомени за мене –
безплътна съм, ще разбереш.

Не пропилявай дните си в мечти по мене,
намери си пристан и се спри,
аз съм само буреносно бреме
и свободата в мен неистово крещи.

Мисли за мен като за вятър,
развихрил се за малко в твоята душа.
Снижи се и изчакай да премина,
забрави ме!
Аз съм само ехо на жена.

СТРИЙПТИЗЬОРКА

Мъжете безмълвно празнуват оргия с мене.
За тях се разсъбличам без капчица свян.
Пилона обръщам със фини колене,
а душата ми гола –
не плаче от срам.

Ръцете им нежно ме ваят, като статуя на богиня.
Тази нощ аз съм птицата Жар.
В очите им извор от страст се разлива –
от мене ще пият,
като от златен бокал.

Мъжете безмълвно и тайно изгарят по мене.
Като парфюм се разпръсквам над тях.
Аз съм кръвта във техните вени,
утолявам им жаждата –
оргия празнувам – не е грях.

КЪЩИЧКА С КОКОШИ КРАКА

Внимавай като казваш през Декември:
„Какви прекрасни зими имаше преди!“
Тя е събрала глог, липа и мента
и кротко чай на печката вари.

Тя е посмела всички грижи
във ъгъла на чистия си свят.
Лютиви чушки по червена нишка ниже
и бавно над земята пада сняг.

А някои си вярват, че снега
е просто климат в хода на нещата.
По подгъва на нейната пола
отърква се охранен рошав вятър.

А утре вече може да реши
да се сплете на плитки като палаво момиче,
да нарисува пролет, да реди звезди
или
да спре да те обича.

A CAPELLA

*„...сега аз бих възпяла
оня, безпощадната,
отчаяната,
закъснялата.“
Станка Пенчева*

Тя бърза както страшно бърза времето,
докато съвестта ни още може да прощава,
докато след децата ни остане незачената
една надежда снежнобяла.

И чака да се навали снегът
във първите ти косми страшно бели,
да се затрупат пред вратата ти като стена
обувки стари – уморените недели.

Да стане невъзможно да отвориш, но да знаеш,
че толкова лесно вътре влиза вятърът.
Да те души на гърлото ти залъкът,
докато я прогониш от главата си.

Да няма никой, с който да разкъсаш
страданието, а обичта да си профукал до последно.
Тя знае, вярвай ми, кога да се забърза
и кротко как да те последва.

Да се промъкне между праните чаршафи,
да се разтропа вечер със тиганите.
Да ти шепти, след като заспят децата
и преди всички да си тръгне рано.

Да те издебне в гръб нарочно
и без да има как да си готов...
Тъй просто идва и навреме точно
закъснялата любов.

РОДОВА ПАМЕТ

Рисунка върху стар креват –
от там започват цветовете.
Палитрата и четката в ръката ми.
Умението да помириша цвете.

Умението да приютя таван,
натегнал от небе. Да го отгледам като свое.
Ти дори не разбираш таланта си,
мое наследство, минало мое!

Изкуството да стопля зимен дом
със дъх на пита, мащерка и джоджен.
Да подреда под грижата тревожна
една утеха до лъжицата и ножа.

Умението да застеля легло.
Да облека във пъстра рокля летните недели.
Да се захвана във едно хоро
с ръце отдавна преди мене същото люлели...

И майсторлъка да създам очи,
поемащи света със дъх на детство,
и бъдеще със рошави коси...
Ти дори не разбираш таланта си,
мое минало, мое наследство!

ОБЛАЧНО ПРЕЗ АВГУСТ

А морето съвсем по августовски
се блъскаше в коленете ни.
И всички мъже бяха мои, приятелю
и всички жени – в ръцете ти.

Един гларус се задави
в целувките ни почти на сушата.
В ухото ти раковина и раче
стари истории слушаха.

И се смеехме и сами си вярвахме,
че морето завинаги ще остане.
А морето събираше вълни и забравяше
сол в раните ни.

ТЕКТОНИКА НА ПЛОЧИТЕ

Без дъх минавам между покривите
като комета нова и свръхбърза
и хвърлям камъни – град сея в локвите.
По някои водостоци се подхлъзвам.

И падам – няма да ви лъжа.
Сизиф върху коляното си моят род люлее –
наказана със много здрави мускули
по простата причина, че живея.

Ту дърпам за ревера сив живота,
ту скачам в кухи празни ями.
Целувам го. Змията призовава хората
по мен да хвърлят вулканични камъни.

Избухвам и, разпаряйки скалите,
променям литосферната им същност.
И вечер изморена и разбита
изобщо не сънувам сънища.

А по крака отчетливо ме удря
едно такова камъче, настойчиво до рана:
„Една овца и принца ми рисувай,
и роза, и звездите,.... мамо“!

ЕСЕННО БИЛЕ ЗА ЛЮБОВ

Навън е мътна есен. Закъсняла.
Тревата – натежала от съня.
Цветята са покрити с огледало
от смачкани угаснали слънца.

Навън е тъмно. И е страшно.
Премръзнал, само вятърът крещи,
разгръща на живота страниците прашни.
А в тях и обич, и изплакани очи.

А в тях и срещи, залези, раздели
и няма ехо, и прокълнат час.
По мъничко любов от всички взела
все чакам да се случа някому и аз.

Навън е пълно със видения
от нови приказки и стари светове.
Приготвих лек от щипка време,
коса от вещица, която не кълне.

Добавих вяра – мене да предскаже
и капка – от мълчаната вода,
крило от нощна пеперуда. Даже
завързах възел, за да не сгреша.

Навън е толкова самотно.
Но ти ме чуй, където и да си.
Ела и на вратата ми потропай.
Направих биле за любов. Да ни горчи.

НЕРОДЕНИ ДНИ

Твоят празник ли съм, или твоята голгота.
Ти ли ме намери, или аз дойдох сама.
Твоята случайна истина ли съм в живота,
или ладия със спуснати платна.

Твоят проход ли съм през мъглата,
или островна бразда, пресякла твоя път.
А каквото имам ти го давам без остатък –
моята самотност, оживяла в плът.

Твоите неродени дни ли съм в просъница,
или запъхтяна недолюбена вода.
Потопи очи в очите на неверница.
Аз съм дъното, тревата, любовта.

Несънуван сън ли съм в нощта ти смътна,
прах от кладенец пресъхнал, пясъчна сълза.
Непрозрачен смях или изгубен пътник.
Ненамерен бряг. Гореща изповед. Жена.

УБЕЖИЩЕ

Скрий ме някъде в нощта обосяла.
/Знаеш ли, косата ти мирише на дъжд/.
Приюти ме в ръцете си яростнобяла –
в твоята късна прегръдка на мъж.

Скрий ме някъде. Макар и зад ъгъла.
В тъмнината, втрещена от хорски очи.
Аз към теб мълчаливо съм тръгнала.
Да избягаме заедно с няма такси.

Скрий ме някъде. В окото на прилива.
Там небето невръстно заспа.
Обещай ми местенце в твоето минало,
на каквато поискаш цена.

Скрий се с мен. На ръба на доверието.
/Виж, дъждът е престанал внезапно/.
Дай ми миг проговорила нежност.
И със нея да се върнем обратно.

НЕВЪЗМОЖНИТЕ ДЕСЕТ КРАЧКИ

От мен до теб са десет крачки
и ... барикада от условности.
Сърцето с длани груби смачках,
юмурици стиснах злобно.

Подпрях на пръчка слънцето разкаяно –
да не залязва никога за тебе.
С дъжда измих пътеката разкаляна,
побутнах телефона да не дреме.

Прозореца отворих – теб да чака.
Очите си изпратих да те върнат.
Изпъдих от ъглите мрака,
към улицата със тъга надзърнах.

Надянах на лицето другата си маска,
излязох крачките отново да премеря.
Но някой педи мен уцелил с прашка
пътеката, от други ненамерена.

Разкалял пътя и повикал мрака.
А слънцето със чужди пръсти бутнал.
Оставил само телефона с мен да чака
отново крачките да изброя по мръкнало.

НОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Завих с въздишка утрешните спомени,
заспалата усмивка на въжето метнах.
Вратата тръшнах, вятъра подгоних,
а той косите ми в кълбо заплете.

Обух на босо маратонките прогизнали
и се затичах – тъгла да стопля.
Но чужди стъпки спряха се наблизю,
с дъха си вечерта намокриха.

Обърнах се назад – дъжда да хвана
и да го смачкам, с длани да го мразя.
Ала пред мене вятърът застана,
с обувки кални порива ми сгази.

Наведох поглед. Като след присъда.
Свалих заспалата усмивка от простора,
а тя притихна в мене сънена.
Вратата скърцаща затворих.

Подритнах злобно дремещите мисли.
Захвърлих маратонките некръстени.
А от тавана светло паяче увисна,
дошло да стопли мокрите ми пръсти.

ЗА ДИВИТЕ КОНЕ

Защо ли отново се връщат в живота ми
мъже, за които горчиво съм плакала?
Бяха волни коне и със здрави и тежки копита
препускаха лудо на моята младост в полята.

Те кършеха клони, дърветата с корен изтръгваха
и газеха житото в златните ширнати ниви,
пиеха жадно от бистрия извор до съмнало,
после хукваха пак към простори далечни и диви.

Не посмях да им сложа юзда на жребците.
В своя шеметен бяг бяха толкоз първично красиви.
Само плачех потайно и тихо понякога нощем,
те с копитата риеха и размятаха буйните гриви.

Днес отново се връщат, прежаднели при извора,
свободата да тичат по вятъра волно опитали,
с отпуснати гриви, но със здрави и силни копита,
без юзда укротени, помъдрели от дългото скитане.

ИГРА БЕЗ ПРАВИЛА

Обещах ти, че няма
да се влюбя във тебе.
Обеща да играем
уж невинна игра.
Само секс, без задръжки,
и без капка съмнение,
че всичко ще свършва
щом свърши нощта.

Че няма да помня,
да мисля, да чувствам.
Ти няма да шепнеш
мойто име в съня.
Без никаква обич-
само ласки изкусни.
Играта ще свършва
щом свърши нощта.

Преброени ще бъдат
тези мигове с тебе.
Просто кратка отбивка,
но пътят е друг.
Ти ще търсиш жената
на твоето утре,
а аз ще се върна
при дом и съпруг.

И ето че свършват
часовете броени.
И ти уж си тръгваш
след твойта мечта.
Но нещо ни връща –
теб при мен, мен при тебе.
Играта не свършва,
а свърши нощта.

ЕСЕННО

Всичко е някак есенно.
И почти безразлично.
Помня я тази песен –
знаеш, че помня всичко.
Но вече май не ми пука,
че често очите ти бягат
и все към онази другата
мислите ти посягат.
Боли ме малко, че свърши
магията помежду ни.
От вятъра клони прекършени
са всички казани думи –
ще изгният нейде в полето
или огън пак ще запалят
в чуждо огнище, където
други ще топлят и галят.
Ти ще забравиш за тази
есенна наша раздяла –
до колене си нагазил
в мечтата си нова и бяла.
Аз ще си спомням понякога,
дори сълза ще пророня,
но ти си тръгнал след вятъра
и не чакай пак да те гоня!
Уморих се от безразличие
и ми писна от тази есен.
Отдавна се чувствам ничия...
Само спри проклетата песен!

СЛЕД ЛЮБОВТА

*„След любовта остават телефонни номера,
които избледняват” – Момо Капор*

След любовта
остават телефонни номера,
които постепенно ще забравим,
адресите в бележника,
който някой ден ще изгубим,
празните маси в „Хавана”,
„Пулс” и „Ритон”,
на които никога вече
няма да седнем заедно.
Недопита бутилка
с любимото вино,
избледнелите дълги писма,
телеграми, с които ме викаше
чак от другия край на света,
закопнял за дъха и смеха ми.
И проклетите гари още стоят –
тези неми свидетели
на целувки задъхани,
на усмивки, сълзи и раздели
Една скърцаща стълба
гние някъде там
и сънува забързани стъпки,
и тихия шепот
на трепетни устни,
и едрите глътки
откраднато щастие.

Градинската пейка
с протрити дъски
още помни
топлината на моето тяло,
но ръцете ти
отдавна са я забравили,
а улиците на стария град
побелели очакват
танца на влюбени сенки
под снежинките в мрака.

След любовта идва нова любов,
нови срещи и нови раздели,
до онази, която до гроб
ще докосва косите ни бели.

ЗА ПЕТОТО КОЛЕЛО

Не питай, приятелко, защо го обичам!
Няма причини – нито една!
Не ми купи пръстен, ни деца подари ми
и открито не тръгна с мен по света.

За него стократно нощем съм вила
като куче пребито към кръгла луна,
а денем с фалшива усмивка съм крила
ранената гордост, сълзите, скръбта.

Всички ми казват, че съм луда за връзване.
С пръсти ме сочат и ме тъпчат в калта.
Отдавна го знам, но няма отърване
и съм цялата болка, тъга и вина,

че чувствам се жива само в ръцете му.
В тъй кратките нощи, когато е с мен
той цяла вселена изсипва в нозете ми,
и падам оплетена в сладкия плен.

Недей да ми ровиш в душата с въпроси!
Не ми говори за удобен живот!
И без теб ми е тежко кръста да нося
на грешната, луда, неразумна любов.

Да пия до дъно всяка чаша горчица,
да плащам със лихва висока цена
за жалкия опит да бъда щастлива
в нелепата роля на резервна жена.

КОГАТО ДУМИТЕ МЪЛЧАТ

Когато думите мълчат
като камбани,
заклучили езици и очи,
говори тишината
като вятър,
изрича истини,
взривявайки съдби.

Когато думите мълчат,
прикриват рани,
бронирани щит
за плачещи души.
А тишината е отворен гроб
и яма,
за хиляди изказани лъжи.

Когато думите мълчат,
изстрелва топ,
разбивайки
човешко лицемерие.
Когато думите мълчат,
говори Бог –
съдбовен миг
за нечие спасение!

МЕТАМОРФОЗИ

С лятото танцувахме лудешки
по сините ливади на небето.
Звездите късахме като черешки
и с тях закичвахме олтара на сърцето.

И бяхме в Рая – боси, среброкоси,
ухаещи на звездни аромати.
На Времето – окаян, жалък просяк,
дарихме мигове – светулки сладки.

Сега къде си, непослушно лято?
Душата ми без теб е празна къща.
В ливадите цъфти любовно злато,
а ветрове цветчетата му кършат.

Ела отново да танцуваме в безкрая
на морското небе. Да стигнем Рая.
Времето със танци да събудим
и да го превърнем в пеперуди.

В ДЕНЯ НА ПОБЕДАТА

В деня на победата
генералите пият до дъно
от чашата гордост и слава.
Смъртта танцува
по празнично украсени площади,
щастлива от новите гробища,
подарък от всяка война.
Празнуват и хората,
непознаващи аромата на боя,
закичени с цветята на мира.
А политиците грачат
лицемерно гримирани думи,
и планират нова война.

В деня на победата
хиляди майки
превързват сърцата си в черно
и влизат в свещения храм.
Към Господ и синовете си,
станали ангели,
те имат само един въпрос:
„Защо“?
Ала
никога
не получават
отговор.

Ирена Бочева

КАРТИЧКИ ОТ РАЯ

КАПРИ

Изгреви лимониви в Капри,
бели вили и дантелени вълни,
зад прозорците - морето,
утрините с дъх на амарето...

Ухание на сол и портокали,
на синьо лято и бадеми...
Разцъфват залези като корали
по устните на влюбени сирени...

Дъждовни нощи, пеещи цикади
над кипарисови гори
и от цветя разцъфнали каскади
над белоснежните скали...

Зареяна във въздуха веранда,
над бездна синя от лазур,
под арки рози и лаванда,
лениви облаци от бял ажур...

Русалки гонят пеперуди,
с по-нежни и от бриз крила,
и като звездни изумруди
проблясва морската роса...

Танкуват сините делфини...
Окъпани в лазурна синева,
от морска пяна раждат се богини,
в одежди от жасминова мъгла...

ВЕНЕЦИЯ

Парфюмът ти ухае на нероли,
звездите греят с мека светлина,
в тъмата плъзгат се гондоли,
цигулките ридаят над града...

Атлазената рокля шумоли,
танцуваме на бала с маски,
дъждът в очите ми ръми,
нощта последна е за ласки...

Венеция през пролетта –
каналите дъждовносини,
по мостове, потънали в мъгла,
блуждаят тъжни арлекини...

Арфи и пламтящи свещници,
бял дворец, обсипан с рози...
Ангели, сатири, грешници,
феи и вълшебни еднорози...

Луната пълна се оглежда
в сребристо нежните води
гондолата обратно ни отвежда
преди да се развидели...

Разсейва изгрев плътната завеса
от облаци, илюзии, мечти,
угасва с него нашата пиеса
и сякаш цяла вечност ще вали...

САНТОРИНИ

Църкви с куполи въздушносини,
шепот на егейски ветрове,
от пепелта възкръснали руини,
превърнали се в храм на богове...

Шафранен залез в Санторини,
терасите над синьото море,
в небето - стъпки от богини,
разцъфват в облаци от каркаде...

Прозорци водещи към синевата,
притихнали вулкани в мрака син,
изваяни от нежност са телата,
и гали бриз атлазения балдахин...

Мелниците като бели гургулици,
накацали по черната скала,
вплетените в камъка лозници,
които раждат вино от роса...

Мелодиите на лютни напевни,
и трелите на лястовиче ято,
обсипани с цветя таверни
и делви глинени с мушкато...

И неусетно лятото отлита,
гасят лазура хладни ветрове,
и в пяна се превръща Афродита,
предадена от своето сърце...

ЕСЕННИ ВЕНИ

Доброто действие не иска думи.
Добрата дума, като кръгло мече,
втъвдява сълзите ми на куршуми,
разлиства облаците да не пречат.
Омръзна ми търкулнало се слънце
да търси все капака на нощите
и тихо бродницата лудо-пълна
с коси от плосък свят да ме насмита.
Омръзна ми да падам на парцали,
а топчести звезди да стават мисъл.
Омръзна ми, разлистени дърварю,
побърках се. Запалвай и разчиствай.

СЛУХЪТ НА МОРЕТО

В прозореца си гребнах шепа смях.
Тъкмо отесня от твойто нямане,
разбрах, че всичко мога, и видях
дъха разбит в последната ми вяра.
Някак стана светло изведнъж,
дочула твоя глас, политна птица,
с дрипава утеха разпокъса
последните ми облаци и плисна
всичко...

ЩЕ ТЕ ХВАНА, ПРИЗРАК...

Не разбирам слънчевите ти пожари,
но вулканът се разшива като възел
по земята, по лицата,
днес е пладне,
ала утре може да е късно.
Да ти кажа, искам да ти кажа,
че сърцето те обича както сълзи.
И проплакваш в малките ми звездопади,
но луна отново ще разцъфне.
Попритваряйки очи, минава време
и набира, и разлива... все пътеки
по земята, а нагоре спи и съхне
побелялата мечта да те превзема.

ПРИКОВАНА НАДЕЖДА

Не разбирам от велики любви,
но ти и аз пестеливо си шепнем,
че вървим все нагоре, нагоре
с мечти разковани и нежни.
А дъските замислено пеят,
с всяка стъпка ни свалят звездите.
Надолу, надолу и горе
само слънцето чака да литне.
Не бъди като мен, преповтаряй
малки спомени, мънички снимки.
Разлисти си албум от отвари,
аз съм твоя, макар и невидима.

В ОЧИТЕ НА АЛЕНИЯ МРАК

Дали сме алени видения,
когато слънцето изгрява,
макар в преструвките си често
да прощаваме изгаряния
със тъгълчета по очите,
с мисълта разлята,
с обърканата мисъл вечер
и сънните обрати.
Дали сме само време, което отброява
чертичките на някой друг
и влюбеното лято
зад сивите стени.
И честичко прощаваме,
защото не забравяме
да гмурнем в слънцето
надеждата на някой друг.
Дали сме само място...
Дали съм само птица, разминала се с ятото,
а ятото – разминато необратимо с вятъра...

ЗАЛЕЗ В ШЕПИТЕ НА ДОБРОТО

Дали дочуваш кръговете в ада,
разплискани по розовата външност,
накацали като мъгли в очите ми
от слънцето и от сърцето в малко дъжд?
Че чуждото ме стряска и размива,
разбират и звездите със сълзите си,
но няма как да кажа на лъчите,
че рибите луната не достигат..
Че падналата свещ не ме посича,
димът не срязва всяка вяра, а я пали,
и огненото късче ме привлича,
топено в крясък и души-пожари.
Дали разбираш, че съм мъх от радост,
когато гледам облаците да си плуват.
Сърцето ми е капка дъжд и смятам
много бързо да я глътна, но сънувам...

МИГ

Утрото съблече росните си дрешки
и ги простря по деня си от кадифе.
Надежда мести невидимите пешки
и поръчва обич за празното сърце.
Бързаха минутите, грехове да трийт,
снощните сълзи превърнаха в роса.
Тежки мисли скитат, миг за да отмият,
заринати подобия пъшкат из калта.
Всъщност и... пространства плачат.
От мен до теб – по всички ширини.
Сама осъмвам и сама съм в здрача.
Невидим просяк – душата ми крещи.
Сирота нужда – денонощия кахърна,
нестоплена, тъжовна в новия си ден.
Миг откъснат... от безпризорна мъка,
приют в сърцето, със подслон у мен.
И се питам, що ли миг от мен отлита –
недосънуван миг, любов неизживял...
Пътищата много... Как ли да откликна
на протегнатата ръка, някой мен копнял?

И ВСЕ ПАК!..

По: „И все пак от време на време ще се сецаш за нея. Вечер, когато нещо ти тежи и искаш да ѝ го разкажеш. Или сутрин, посягайки към телефона, но знаейки, че вече нямаш дори моралното право да ѝ се обадиш. И все пак от време на време ще се нуждаеш от нея – ей така... просто, за да помълчите.“

Чарлс Буковски

И все пак...

В нощите мислиш за нея...

За гласа ѝ, който само ти знаеш
как нежно влудява.

За думите... как ги изрича,
и как с тях знае да пали, горї...

А сега... сърцето ти страда.

И във вечерите, когато си сам,
и ти тежат до болка несгодите,
скрил ги мълчаливо у себе си
като неплодни зърна,

тогава... копнееш за нея,
за минутите, пълни с дъга,
просто да ѝ разкажеш

как ти е минал денят

и как мисълта ти по нея лудее.

И посягаш... телефонът мълчи,
но не смееш, а помниш числата.

И започваш наум да звъниш,
защото знаеш, че от всеки миг,
потопен във мълчание,
все по-трудно и тежко ти става...

И все пак...

Очите ти са пълни с тиха тъга,
и нощите ти са скръбни по нея.

Копнееш я..., душата ти иска така,
да я чуваш как диша отсреща..
а всъщност... да помълчите...

От разстояние.

Защото имал си... Нея...

ГРАДЪТ

градът, напечен като праскова
и като наежена моминска гръд,
разголен и по джапанки в праха
събира погледи и търси нечия
прохлада в следобедна усмивка
на деня, когато юни се превръща
в шега за двама между две луни
и търси безпризорни сенки
в секунда изнемощяла хлад
по снагата на мижавия вятър,
който в закачките наднича
на танцуващи момиче и момче
под пернатите клони във умора
на сянка под очите – праскова,
когато някой някого обича
в този град времето е спряло
и пешеходните пътеки
заспиват в следобеден акорд,
а пред чаканата петъчна вечер
птиците събират фасове
и рисуват с тях... антракт,
в който всяка мисъл е зачената
на лятото във вечерния покой
и наднича със очи във мрака,
в който трепетни ръце се търсят
в ъгълче на чудото, наречено
в угасналия град Любов...
И в очите, разплакани по вятъра,
градът облича дрямката си
и сънува очите – праскова жадна,
в сянката на синьото си лято
в послеслов и притча...
Как някой е някого обичал.

КОГАТО ЗАГАСЯ ВСИЧКИ СВЕТЛИНИ

Загасих всички светлини
и така в леглото си,
притворила почти очи,
мечтаех си за остров и море,
което да ме повива в синевата си,
ала в същото това време
звездите с мене се шегуваха,
с блясъка си се провираха през щорите,
за да докажат, че без тях не може.
И си мисля какво е животът –
шепа спомени за това какво е било,
за филми – усмивки от старите ленти
или в късна нощ – студио X
и още една шепа стихове,
(а може и повече),
които не зная след мен
дали някой ще чете...
Била съм някога някому нужна
и истина съм му била, и дом...
сега съм просто само стая,
в която се събира светът ми
с декори – стени в бледолилаво
и едно удобство,
от което имам нужда.
Така посрещам лимоновите изгреви
и изпращам залезите в цвят на разпукнат нар.
И често на нощната си лампа
бродирам поредните си стихове.

Така душата разтоварвам
и прогонвам тежки мисли,
за да ми олекне и продължа в съня,
когато си представям
как някой, някъде за мен си мисли,
ала не смее да признае
(като клише от филм)
и пак така...

Когато загасвам всички светлини
в поредната си вечер в лилаво
и разговарям само със себе си.
Един нескончаем кръговрат,
в който все още разбирам
какво се случва,
и ме спасява от несигурност.

ЩЕ СЕ СМЪЛЧА...

Притихнала...
в тишината на очите ти,
влюбена... ще се смълча.
Тя, тишината ми...
вместо мен ще ти говори.
Очите ни
навярно те си знаят
как е хубаво,
потънали едни във други,
ненаситно да мълчат.
Защото думи не им трябват.
Очите ни мълчат...
ала знаят как да си говорят.
Притихнала...
отново у теб ще се смълча,
когато устните ни в сладост
се топят в Рая на сърцето.
Когато се докосват,
се раждат нежни чудеса
и потъват в омаята беззвучна.
Защото те си знаят,
когато са сами,
пресъхнали за обич,
устните... как да си говорят.
Притихнала...
в тишините ни сублимни,
по теб ще се смълча.
Само ангели сърцати
моята с твоята душа събира.

И отстъпват демоните в страх,
а душите ни се сливат...
И се молят...
в тази звездна тишина...
когато устни и очи
в бездъхна обич се потапят
и на обич в обич се обричат.
И обет си дават...
че любов е,
когато двама от любов мълчат.

ЦЕЛУНИ ДУШАТА МИ ПО ВИШНЕВО ВРЕМЕ

Като чайка, разперила волно криле,
над морето полита душата ми балдахинена.
Свободата целунала в безбрежно небе
поема между светове необяздени.
Видя планината как руни реди –
послания магични от древни руини.
Над тях облаци, бедуини бледи,
гонят усърдно ветрове побеснели.
Небето гальовно глава е склонило,
подрежда вземо по вземо съкровено –
шевица любов и топло багрило
бродира в сърцата обич благословена.
Приседна Бог сред тях на върховете,
погали с нежност и любов децата.
С неискана прошка изми греховете
в солените сълзи на планината.
Между тюркоаза морски и топаза небесен
стоя незавършена малка вселена.
А исках в сълзата на мъж есенен
да побера душа еднорогова, песенна.
Със синусов ритъм не се свири копнеж,
а яхнала смело вятърна грива.
Стоя с рокля от пурпурно слънце и скреж,
в окото на гларус вятър танцува.
Свалил окови и тягостно бreme,
сред вълни от нови стремежи
целуни душата ми по вишнево време,
поведи я през звездни водовъртежи.

В окото на птица се ражда денят
и с утрото си тръгва самотата.
Понесло в своята зеница кораб-студ,
с елмазен лъч пробужда светлината.
Усмивва се като дъга душата,
в баня от слънце и топъл копнеж –
плачът от тъмната заблуда
да се превърне в нов летеж.
Сърцето жадно търси вечно
и в този беззвучен стремеж
разделя Ин и Ян за съвършенство,
а после ги обединява –
и така водовъртеж.

В заливно утро се ражда надежда,
с морски вълни пристига Хатор.
Донесла от Венера розова прежда,
сърцата сплита в нов кръгозор.
Лъч целуна всяко челце,
арфа небесна песен поде.

ТАВОРСКА СВЕТЛИНА

*„В началото бе Словото
и Словото бе у Бога и Словото бе Бог.“*

Евангелие от Йоан

Звук и графика, Синайска планина,
Содома и Гомора във душите
и Светла Божия искра.

Алюзия от звездните Апостоли.

Пронизващ меч до раздвояване

в сърдечните оазиси и разума,

осъждащ помисли, желаня,

Соломонови мъдри послания.

Вселенски орган с оратории,

отварящ дверите на Ада

и портите към Райските енории,

където също има алебарди.

Твори красивите ни сънища,

унищожава безпощадно,

едното острие е със боязън,

а другото – с отрова кръвожадна.

Вода и огън, билка или плевел

и мълния, раздираща небето

рисуват необмислен акварел

словата ни, понякога себични.

А те осмислят ни живота,

помагат ни да победим

зло, корист и неправда,

добро, любов да сътворим.

И от душите ни многострадални

словото оковите освобождава.

Виждаме ний образа си огледален –

на Ангел го оприличаваме.

Нека оставим да влезе в сърцата

дарът Божествен, да го съхраним.

С любов да погледнем в душите си,

знакът на Бог е непобедим.

НЕ Е СЪЩИЯТ АВГУСТ

Със месец август се познаваме отдавна –
когато от невинност спях по пясъка,
а залезите над морето край Каварна
потъваха на гларусите с крясъка.
Тогава рибите говореха със мене –
езика им разбирах, без съмнение.
Не се страхуваха да бъдат уловени –
светът голям, отвсякъде – спасение.
Тогава август още беше дружелюбен.
Над мен – небе на педя разстояние.
И беше толкоз лесно силно да се влюбиш,
а после да издъхнеш в отчаяние.

В Каварна рибите отдавна не говорят.
Светът е малък и вече не спасява...
И вместо мигове със истинските хора,
о, август, във стих животът продължава.

ЛЯТНА ИМПРЕСИЯ

Отиде си... И слънцето помръкна
след стъпките ти, глухо прозвучали –
акорд неопростен и незаглъхнал
във струни, съвършенство не познали.

От устните отрони се въздишка –
душата се подписваше на сляпо.
А чувството, завързано с каишка,
проплакваше с отлитащото лято.

НЕЖЕЛАНИЕ

Понякога пресъхват всички думи.
Оставаш празна като кладенец запуснат,
във който се премята призрак буден –
очаква изстрела на гърлото ти спуснат.
Обидата е зло, себично куче.
Напада рязко, за секунди и не помни,
че може би урок е ненаучен –
невинни двама са завинаги виновни.
Тогава запристъпва в тебе плахо
с нечути стъпки уязвима тишината.
Каквото и да кажеш е заплаха –
мирът отвътре да запази топлината,
защото подивели в изблик гневен,
са думи всякакви опасност предвидима
в душата да настане студ полярен.

А кой би искал пролетта да замени със зима?...

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Загубих се, когато в хората поисках да ношувам.
Надявах се и сенките да бъдат осветени;
страхът ми неподвластен, който в самотата си раздувах,
смален да се سماлява в близостта ни споделена.
Вратите, непонятно чужди, се затръшваха пред взора.
Мълчанието глухо се заключваше с резета,
докато безразлични, сто глави стоварваха отгоре
върз мене позаспали, но събудили се псета.
Тогава глупостта си жалка проумях и се завърнах
болезнено изхапана в душата си, но тиха.
И късно помъдряла, раните самичка си превързах
с мехлема животворен, който ангелите скриха...

НАИСТИНА ЛИ Е ВЪЗКРЪСНАЛ?

Пристъпваш, носещ тежестта в ръце –
на хора хиляди душите грешни.
Мълча унило онова небе,
когато Юда лицемерен срещна.
Светът е болен от неистини,
а хора пъплят – с нелюбов заразни.
Христос, възкръсна ли наистина,
или си само повода за празник?...
Нима яйцата със червена кръв
за тебе спомена запазват само?
Или в стремежа да е вечно пръв,
човек е лаком... Любовта я няма!

Пристъпваш, носещ тежестта в сърце –
греха ни – хиляди години вече
в едно измъчено до смърт небе.

А ти на кръста постоянно си обречен...

Любка Славова

РИСУНКА

Нарисувай ми вятър от цветни надежди,
нарисувай ми песен от морски вълни,
нарисувай мечтите във синьо – безбрежни,
нарисувай ми обич, дори да боли.

Със кръвта от сърцето рисувай молитва,
нарисувай със вените свят благослов.
Ти рисувай, не спирай, не искай почивка –
обеща ми за днес да рисуваш любов.

И когато боите ти свършат накрая,
ти поискай ми изгрев и залез, небе.
Нарисувай със тях на нощта звездокрая,
запечатай в рисунка съня на дете.

Този пъстър живот ти рисуваш за мене.
Аз ти давам боите от слънце и дъжд.
Ти рисуваш и смях, и сълзи, и гърмене.
Аз споделям мечтите от цъфнала ръж.

В тази странна рисунка със тебе сме двама.
В този странен живот аз до тебе вървя.
Нека странно е всичко в земята голяма.
Аз за тебе съм обич. Ти за мен си света.

РАЗКАЖИ МИ

Разкажи ми влюбено сърце.
И звука на релсите под влака.
Разкажи ми врабчово яйце
или как дъждът през юни плака.

Разкажи за тъмното в тунел
и за писъка на сива чайка.
Разкажи ми вятъра, поел
дъх на роза и на скромна лайка.

Разкажи зеленото след сняг.
И за сини пътища разказвай.
После разкажи в неделя как
пеперуда шарките показва.

Разкажи ми този камък сив
и бележника на сляп писател.
Цветно разкажи за бора крив
и за сянката на стар приятел.

Разкажи ми капката роса
във очи прикрити – за заблуда.
Разкажи момичешка коса.
После замълчи – да се събудя...

НА СВЕЩ И ВИНО

Ще гадая за теб – тук, на свещ, с чаша вино.
Нещо циганско кипва в същността ми сега.
Ще позная в живота ти всичко значимо –
и любов, и успехи, и късмет, и мечта...

Не ме гледай с насмешка. Виж как капката тича,
криволичи, чертае неизбежна съдба.
...А в съня ти аз виждам, че присъства момиче
със очи от небето и със златна коса.

Не, недей! Не отричай! И към мен не поглеждай!
Ще потънеш в очите ми – абаносова нощ.
Няма там да откриеш нито зрънце надежда –
днес съм циганка, помниш ли? И със циганска мощ.

Омагьосано вино – във кръвта ти пулсира
и разказва за тебе, през сърцето струи.
Ще се сбъдне мечтата. И любов те намира.
(Нещо счупи се в мене. Колко много боли!)

Призовах боговете. А сега ти избирам
най-попътния вятър. Ти купувай цветя...
Романтична вечеря... Тя те чака. Разбирам.
Недопитото вино остави до свещта.

ЛЯТНА ИСТОРИЯ

Беше къдраво лято. И гореше трева.
Във очите морето изсъхваше бавно.
На очукана маса в ресторант до брега
чаша вино искреше. И лодките плавно

се полюшваха в ритъм. Те не знаеха страх,
те не знаеха мъка и даже посока.
А във чашата вино ален залез замря.
Сива чайка със устрем се гмурна дълбоко.

Още миг, още дъх... На надеждата роб
той се взираше в залеза с неми зеници.
После всичко разбра. Бръкна в стария джоб.
Чаша вино плати. И със тежка десница

стола вехт поприбра. Тръгна сам в полумрака.
А надеждата сви се и безмълвно умря.
Тя и днес не дойде. Никой там не го чака.
Празен дом в празен свят. Даже времето спря.

Сервитьорката масата бутна небрежно.
Плисна виното – кръв от сърце доверчиво.
Струйка стече се в жълтия пясък безбрежен.
Смела мравка опита го. Беше горчиво.

ПРЕЗИМУВАЛО

Закъсняло листо – от инат и обичане.
Вече зимата свършва, а пък то е само.
Ясно помни то как есента му се вричаше
да е нейното златно и вълшебно листо.

Голи клони, снежинки... вместо пъстра магия.
То е тънко, кафяво и се гърчи от студ.
Безуспешно се мъчи от леда да се скрие,
но все още държи се – на сезона напук.

После нещо се случва. И усмихнати пъпки
се люлеят във ритъм. Под кората сега
сокът тича, танцува с нови пролетни стъпки,
без да мисли за тъжни, безлюбовни листа.

Утринта е различна. Вместо голите клони
белоцветно се кипри с пухкав облак дърво.
Във съня безметежен тази вишна отрони
едно старо, но влюбено в есента си листо.

С МОРЕ В СЪРЦЕТО

Мое синьо, безкрайно море,
сътворено от обич и ласки...
Ти блестиш и във късче небе
пишеш Обич със пясъчни краски.

Мое тихо, спокойно море,
ти надничаш от нежни усмивки.
Разпиляваш се в смехове,
детски викове в теб се разплискват.

Мое нощно, потайно море,
тихо шепнеш вълни в полумрака.
Там, до теб, чернооко момче
Любовта с нетърпение чака.

Мое тъмно и бурно море,
ти жестокост и рани отглеждаш!
Но когато гневът ти умре,
на брега ти изхвърляш Надежда.

Многолико, любимо море,
във живота ми ти си втъкано.
И когато сърцето ми спре,
нека в твоето аз да остана.

Любов Алипиева

настигам те
по стръмното на делника
без асансьора
стар като вселената

настигам те
във лявото предсърдие
събиращо
умората на вените

настигам те
след този дъжд
внезапен
след всяко пълнолуние
очакване
очите ми преливат
от мълчания
събирани
по устните ми
капят

настигам те
в звука на телефона
отчетливо
диктуващ ми заето

настигам те
в безумните желания
до релсите безкрайни
на метрото
и спирката
дъхът където
спира

настигам те
по улицата тракат
забързаните крачки
от надежда
след само миг
ръката ти ще хвана

настигам те
а ти не си ме чакал...

КОГАТО

Когато те докосвам само с мисъл
във празното пространство помежду ни...
Когато ще превърна в пепел листа,
на който пиша неразумни думи...
Когато във просъница тъгувам
неслученото време да те имам...
Когато невъзможно съществувам
и чакам полудяла, и те искам...
Когато на ръба на бесовете,
въжето на надеждата се скъса...
Когато и душата ми усети,
в илюзии да тръпне, че е късно.

Тогава от очите ми ще плисне
пороят на последната ми вяра
в молитвите, с които те измислям
за сбъждане... Преди да те забравя.

...краката ти...
краката ти
до корени обезкосмени
престъпно дълги
и със спомени от тен
изригва нетърпение
във мене
понеже сексът
две години е мираж
краката ти
тържествената арка
достойна за гладиатора у мен
преляха
в разширените ми вени
неистови желания
за секс
краката ти
ги грабна автобуса
запътен къмто Овча купел 2
брадата си забодох
съкрушено
във празните си шепи
заридях
краката ти
нощеска ще бълнувам
венец обвили моите рамене
и тайно
между тях ще си тъгувам
до сутринта
до точката ти „G“ ...

*Казвам се Спомен.
„Казвам се Иво,
но това няма значение... „
Иво Тодоров*

Казвам се Спомен...
спомен за нещо,
нещо което,
казва се среща.

Среща, когато
имаше тръпка,
тръпка, която
времето стъпка...

Беше различно,
беше спонтанно,
като привичка
и като тайна...

Казваше „мила“,
казвах ти „скъпи“,
но зад словата,
нещо се случува...

Казваш се Беше...
беше и мина...
Просто животът
нас ни размина.

Просто събрахме
своите вещи...

...казвам се Спомен...
спомен за нещо.

Людмила Борисова

ШЕХЕРЕЗАДА

Разказах ти първата приказка.
Остават ми още хиляда.
Щом ги измисля
и ти ще си тръгнеш.

Към другата Шехерезада.

БЕЗПЛЪТНО

Без думи пиша ти писмо.
Парфюма си по листите разливам
с дъх на кожа и цветя.
Плисвам морското зелено на очите си
и листите превръщат се във кораби.
С косите си въжета сплитам
и котва хвърлям –
правя ти пристанище
да има къде да се завръщаш
след поредната победа и предателство.
Пръстите ми са разходени
по листите.
Сянката си нарисувах там
и затворих я във плик.
Писмо без думи,
пуснах го по вятъра,
без адрес на получател.

Подател: Аз

ЦЕЛУВАЙ МЕ ДО ПОНЕДЕЛНИК

Неделя вечер е.
И мислите лежерно мързеливи са.
Лежиш до мен,
мълчим и сме доволни.
Не ставай –
до понеделник има време.
Ще се бръснеш после,
а и прилича ти наболата брада.
И ризата ще ти изглежда,
но сега я съблечи.
Неделя вечер е.
Налей ми вино и не говори –
целувай ме до понеделник.

НОВОЛУНИЕ

Повика ме по новолуние...,
когато думите превръщат се във плът.
Желанията сбъдват се в такава нощ
и времето в безвремие заспива.
Тогава вещицата в мене е смирена
и само на очите ми зеленият абсент
проблясва в тъмното.
По новолуние ще бъда твоя,
но побързай, че с третите петли
другата във мен ще се събуди.

ПЛОВДИВ

Пеперудени тонове
разпилява дъждът
по паважа
на сиенитния град,
в който любовта ми
плува по Марица
в книжна лодка –

нежно оригами,
сгънато от пръстите
на неродената ми дъщеря.

ВЪПРОС НА СЪРЦЕБИЕНЕ

Тон фалшив се появи
в любовната ни песен.
Не се мъчи с мелизми¹
да го криеш – не е въпрос
на слух, а на сърцебиене.

¹ Музикални украшения

СРЕД НИВИ ОТ КОПРИВА

Сред ниви от коприва,
сред аромат на диво,
ред рошави, ред несвестни,
поникнали накриво,
слънчасали, ревливи,
ревниво мои – песни.

Най-често са мъгляви –
направо от Небето.
Наместват се отляво,
погрешка някой дето
наивно отбелязал
(преди да се отбиеш),
че там седи сърцето.

ПЕСЕН ОТВЪТРЕ

Утро се блисна от разлюляната стомна.
Меден потече пороят на стадото.
Цвъркот¹ на птиче в дола ме опомни –
песен отвътре – това е наградата.

¹ цвърчене

КОГАТО СЛИЗА ВЯТЪР

*Но пък който усеща, разбира...
Яна Кременска*

Когато с теб говорим си за времето.
след дъжд когато вятърът суши пране на двора...
Дали усещаш, че съм тетиво, че стреме съм,
или си мислиш, че потръпвам просто от умора.

Дали по долините лунни под очите ми
броиш пребродени галактиките на всемира.
Да, бих могла и да те питам.
Но нали, който усеща, разбира...

РАЗГОВОР С НЕПОЗНАТА

Слушам го – това е. Как с думи пълни шепа,
слушам го – и нехая... Подскачам си с врабчето.

Сърцето как го стяга и сам не знае болка ли е,
как се препъва в прага... Аз се целя в локвата.

Как му изстива чаят, по равно му е стръмно,
окото му играе... Аз семчица си клъвнах.

Аз, дете бях Горе с един отскок на сърцето,
слушам го – и навивам стълбата от Небето си.

ПОСЛЕПИС

... още не съм се кротнала,
само в себе си се прибирам.
(А тя като мен топли ли,
само с пламъче в ирисите?)

... ако целувам – боли ме,
помня в гръб и с рамене разплакани.
(С бодлив нокът на къпина,
тя устните ти закача ли?)

... спокоен, казват, сънят ти,
виждал си такива разни...
(Тя делничната ти риза кърпи,
но как без цвете на празник?)

*С трийсет сребърника всеки може,
другояче се плаща със сърцето...*

Ангела

... но премълчи пред този някой,
с когото в мир поделяте вечерята,
че от плътта си не, а от душата си
подавам още – в слепите недели.

... а друго му кажи – върху земята,
перце случайно, ако се намери,
от любовта е – на крилете ми към вятъра.
Аз всеки път така обичам – за последно.

*И палачът се влюбва. Но късно.
Камелия Кондова*

Под езика му се топят скрити
и лекува се – с моите думи.
Палачите са чешити.
Но и те боледуват.

Змеят не го погуби,
а приказката остана къса.
Колкото палачът да се влюби.
Тихо. Безнадеждно. Късно.

ОБЛИТЕ НОЩНИ КАМЪНИ

Не е като да се прескача ров,
по спомените сигурно се стъпва –
те са объл камък,
случайна драскотина – следлюбов,
по-остър камък
или непростена рана.

В такава нощ не смогвам да съм цяла,
порязано стъпало е небето,
случаен камък е уцелил тишината ми отляво,
където беше песента, където...

БЕЗБРЕЖИЯ

Самотна кукувица странно отброява
чертичките на избледнялото ми време.
Един последен славей днес запява.
Живее в него кукумявка на Минерва.

В безбрежия небрежно съм захвърлен –
на провалили се от неизбежност мисли.
Центрофугирани мечтите, с черен въглен,
рисуват графики с несбъднати измислици.

Животът – дим между небето и земята,
кълби се в разреденото пространство.
Премрежен погледът в пейзажите помята.
Изпразнени очите вечно странстват.

ИЗВИСЯВАНЕ

Самотен плаж и лунната пътека
е пистата последна към звездите.
Издигай се. Безшумно ехо ще отеква
и сенките ще заличат следите.

Издигай се нагоре и не искай
да има вече връщане обратно.
Във конуса на търсената истина
известното изглежда непонятно.

Нещастие то щастие ще стане.
Раздялата ще бъде нова среща.
В едно полунеземно извисяване
изстиващото става най-горещо.

Какво ти носи земното привличане
след прилива на всички океани? –
Страхът на рибите към сушата отвличани
от син флуид, разтворил същността им.

Вулканите на изгрева са стремето
на твоята неписана поезия.
Летиш през сивия тунел на времето
към гарата на тъмната материя.

ДЕНЯТ НА ЧАКАЛИТЕ

Аз чувам воя им протяжен и неистов –
препълни се с чакали този свят,
озъбени муцуни на Мефисто,
дошли да сеят хищния си глад.

Днес с образи на преродени Юди
те душат – търсят скрития Христос.
Нормалните маскират се на луди,
но оцеляването им остава под въпрос.

Прииждат пак за кръвния си данък,
гримирани се с маски на Любов.
Пренасят кокали към луциферов замък
и ги складират в сатанински ров.

...И в тези времена, съвсем последни,
небето спуска пак ковчег на Ной,
заради шепа праведници звездни –
да оцелеят в мътния порой...

ЕДИНАК

Уморих се да гоня мечтите –
дойде моят ноември с мъгла.
Тъмновъглени сенки в очите
са последните антикрила.

Този свят е безцелно устроен –
кълбовиден, безръбен дори.
Всяка грапава точка се рони.
Върху гладкост осъмвам в зори.

Вече нищо конкретно не искам
и заспивам прегърнал страха.
Любовта е играта без смисъл,
наркотик и стремеж към стреха.

Разпилява се сетната близост
и замръквам отвред в самота.
Вълче ехо – урок за неистовост,
ме превръща в студен единак.

А звездите фотонно извиват
бледа стълба под бледа луна.
И по нея поел – аз ще вия,
с вълча кожа, под сноп светлина.

РАЗДЯЛА

на Йоана

Застанала сред сатанински свят,
усмихваш ми се чисто, доверчиво –
дете, изпитващо неистовия глад
за всичко най-възвишено и живо.

Но чуждата вселена ме зове –
аз пътник съм, поспрял на тази гара.
Летят безмилостно край мене светове,
потегля моят влак – врати затваря.

И виждам – махаш от перона пуст,
единствена, която ме изпраща,
в раздялата – последният излишен лукс –
последната горчива тъмна чаша.

Помни, че някога си мислила за мен,
защото няма връщане обратно.
Ще бъда с теб в най-яркия ти ден –
с присъствие потайно, непонятно.

Ще бъда дъх, заключен в слънчев лъч,
докоснал топлото ти крехко рамо.
И сепната в бълбукащата глъч,
в сърцето си ще ме усетиш само.

АНГЕЛЪТ НА ЩАСТИЕТО

Разпадът на душата ми започна.
В Джокондата на тъжния ми свят,
чрез антигрехове и непорочност
блокираш всеки път към всеки ад.

Съдбата с двата рога двупосочни
застава срещу мен със стръмен меч.
Отхвърля миналото ми нарочно
и вместо бъдеще отрежда гола сеч.

Мълчи вселена – черно огледало –
очи на друг, догарят въгленчета там.
Опроверганата мечта за трайно цяло
е вкаменена лава на свиреп вулкан.

Но ти – детето чудо, ме прегръщаш
с библейско име – мой най-верен щит.
Любовите – очи от мен отвръщащи,
със свято сияние превръщаш в мит.

Оставаш вярната до смърт реалност,
която вземам в лоното на вечността.
Предишното се свежда до баналност,
а следващото – с дъх солен, до суета.

Разпадът на душата ми започна.
На щастieto Ангелът си само ти.
Загърнат от аура на непорочност,
с пламтящи ярко девствени черти.

ДОКОГАТО ТЕ РАЗКЪСА НА ДВЕ СВОБОДАТА

Заваля.
Отдъхна небето.
Разтвори се цяло, до вътрешност.
Натежало.
Не е за всеки
да събира в себе си същности.
Ставаш тъмен
от толкоз надежди
в преждевременна смърт изпарени.
От умората,
вяла и тъжна,
избила в пот по челото склонено.
От сърцето,
изцедено до капка,
обезсилено за верния ритъм.
От душата,
свита и смачкана,
изгубила себе си в прекомерно обичане.
Буреносен си.
Вътрешни мълнии
те раздират и безмълвно гърмиш.
Носиш бремето,
докогато
те разкъса на две свободата.
И валиш.

ПОСЛЕДНАТА СИ НОЩ БИХ ПРЕКАРАЛА С ТЕБ

Последната си нощ
бих прекарала
с теб,
заради когото
бих разделила миговете
на атоми
и бих извадила
ядрата на секундите,
за да изглеждат повече
от това, което са.
С теб бих искала
да се усмихвам,
когато съм опасно близо
до ръба на острието
на Онази с косата.
С теб бих искала
да споделя
най-интимното си –
чувствата на мислите си,
където
специалният си ти
заради твоите такива.
Твоите устни
бих оросила
с нежността на целувката си
и със сладостта ѝ
да прилепя върху им
името си навеки.

Твоите ръце
бих избрала
да положи трепетите си
от вечно горящата ми
страст.
Твоите очи
бих избрала
да се огледам за последно
преди да заключа
образа ти
в моите.
Завинаги.

С ВЗЛОМ

Всички стрели
хвърлени по мен
през годините
в краката ми лежат,
меки и утъпкани
като килимите
на родния ми дом.
Само отвътре
можеш да ме прободеш.
С взлом.

ГЪРБЪТ МИ

Гърбът ми... е онази частица от мен,
която ще ти дам да видиш последна.
Но не защото ще си тръгна от теб.
Не.
Щом видиш го, ще е като проглеждане.
Той няма маска, не се крие зад думи.
Просто стои, ням носител на същности.
Гордо изправен, прегърбен или
привел рамене от мъка и глупости.
Мой откровен разказвач по безмълвие
ме оставя без тайни, прозрачен е.
Път към скритите мисли е, стълбище
към ответа за мен какво значиш.

КАФЕ С РАЙБЕР

*„На дъното на всяко сърце има утайка.“
Козма Прутков*

Кафе с райбер, аз и ти в една стая.
Сами. С димящи чаши насреща ни.
Недокоснати. С цвят на Ад, с вкус на Рая.
Неподсладен. Захарта е във мислите.

Полепват по теб, не пропускат извивка.
Чертаят горещо по въздишките леки.
Влюбват се безнадеждно в една плаха усмивка
И замират върху устните меки.

Замъгляват леко очите ти, като пара.
Но не достатъчно бързо, за да видя на дъното.
Без утайка е... Какво ще ти остане тогава?!
Две чаши кафе и аз, отдалечаващ се в тъмното.

ВИДЯХ ЕДИН МЪЖ

Видях един мъж
в очакване
на една жена.
Нетърпението
се пречкаше
в крачките му
и разрошваше с пръсти
косите му.
Изглеждаше така
обикновен.

Тя бе прекрасна.

Но не колкото него.
Заради начинът,
по който я гледаше,
докато пристига.

В СВЯТ ОТ СЪКЛО

В този стръмен живот
има еделвайси понякога.
Ничия и за себе си
искам само едно –
да се срещаме някъде,
непорязали вените
в свят от съкло,
вятър притиснали
в пазвите.

И да не хвърляме камъни
по извитите гърбове
на прегърбили себе си
в окуцяло врабче.
Трошица от хляба ни
биха я клъвнали.
Но нека са сити
да не подгъват
краче.

В този стръмен живот
все се катерим донякъде.
Паднали ставаме,
но не ни е „дотук”.
И на себе си чужди
поякога се присвиваме,
но в свят от съкло
с дъха ни
рисуваме.

ВИСОКО ЗА ВРЪЩАНЕ

Преживя ли ме?
Така съществувахме –
някъде аз,
ти на другия бряг,
но под кожата
все се преплувахме
и се събличаха срещите
под фенера на залеза.

Надживя ли ги –
непоисканите мълчания
и светулките в устните
до крайбрежния огън?
Влязъл и в гънките
на стаените ни желания
в прибой завръщаме
привидния отлив.

Преживя ли ме?
Дали съществувам
ме придърпваш,
но – вълна, се изплъзвам.
Досетил се
стълба небесна да хвърлиш,
в ангел ме чакаш
високо за връщане.

ФРАГМЕНТ ОТ ЛЯТО

Разкажи ми,
по широките улици
колко пъти сме тичали
по петите на лятото,
ти – невидим,
а аз – съвършена
само в илюзии,
че ще ме стигнеш.

Колко пъти
разгръщахме вятъра,
в безвъздушност за думи,
докоснали гърбовете си.
Притихнали залези
мъждукащо светеха
и на гълтки очакване
поотделно отпивахме.

Ти – невидим.
Защо съвършена
се надявах да гониш
по петите на лятото?
Изкълчила глезен
ми протегна ръката си

и лъчите на слънцето
хвърлиха сянка пред времето.

ДЪЖДОВНИ ПРОЗРЕНИЯ

Не ми се връща
под прашните покриви
на залостените мълчания
в студената тишина.
Танцува душата ми
с амулет от небето ѝ
и ѝ е тясно да влезе
в бездушните правила.

Оглежда се в локви
от дъждовните капки,
отмили застоя ѝ
да остава сама.
Във тяло докосва,
което го мокри
и се смее с езика му
да се усети дете.

Не ми се връща
врати да затръшвам
и сбогом да казвам
на „зад гърба ми останало”.

Без врати и прозорци
дом съзиждам от срещи,
душа за покрив да имам
с амулет от небето ѝ.

РЕКВИЕМ ЗА ЛУДОСТ

Понякога отделно
в паралелни светове живеем.
Претъпкано ни е между панели
и не можем и да изкрещим.
А вътре във душата
мъждукащо като кандило
проблясва пламъче,
светлика му да я измоли.

И някак странно е
да бъдат дните ни без име,
съседите отстреща – непознати –
„Откъде ли са се взели?“
Между панелите да се затваряме
пред телевизора унили
и виртуалното да ни обсебва
с емотикони за щастливост.

Понякога отделно
в паралелни светове живеем.
Превръщаме живота си във минало
за срещи под дъжда.
На масичка във хола квитанции
за ток и парно са оставени,
а виното и чашите за тост
събират прах във шкафове.

И някак странно е
да бъдат дните ни без име.
Като безполови да не докосваме –
тела прегарящи от страст.
И тишината – реквием за близост
да изпълва стаи без енигма.
Защо ни е тогава лудост
да живеем в паралелен свят?

ЕКЗИСТЕНЦИАЛНО

Разбирам, че е минало,
но още урагани са в душата ми.
Ръцете ми се вплитат като корени,
земята си във близост да намерят.

И ако имах няколко живота
във всеки щях да търся другия,
във допир непознат усетила,
че и преди съм го сънувала.

Отминало е вчера като дата,
но възрастта е в друго измерение
и след години пак се гоним с вятъра,
в танго с живота миг сме свързани.

Разбирам, че е минало
да чакам влак на запусътяла гара,
но стискам куфара заминала
по релсите на своето очакване.

И някъде по тях намирам
ирония, че цял живот пътуваме.
Билетът ни не винаги е за посока
и късно сме пристигнали за някого.

Разбирам, че е минало...

Нели Господинова

ЛЯТО ЗА ВСИЧКИ!

По малката уличка снощи в квартала
заминал си юли, додето съм спала...
И хоп, по павирания гръб на небето
спуснал се долу, с прашни крачета,
Август – вълшебникът летен – на пръсти,
с прасковен дъх и ръчички чевръсти.

Духнал от изток леко морето,
стоплил на старото куче сърцето
и нарисувал смокини червени
в клоните бухнали, тъмнозелени.
Грабнал си вятър, облаци гонил –
джанки и ябълки долу наронил...

Погъделичкал децата с мустаци,
погнал нанякъде рой котараци,
люлка си вързал, шурците му пели,
додето звездите съвсем избледнели...

И уморено заспал на паважа
на малката уличка..., как да ви кажа,
хъркайки шумно в утрото златно...

Чули го хората. Разсмял ги приятно.
Хукнали, тропнали... Гракнали птички:
„Август е! Ставайте! Лято за всички”!

ГРАДСКО МОРЕ

Следобед, някъде към пет,
когато крача към трамвая
и бързам да се срещна с теб,
и за морето си мечтая...

Ти знаеш, смееш се смутен,
ръка подаваш ми да сляза
и със замах морето в мен
разплискаш... Вече съм на плажа.

Коктейл с чадърче, с много лед.
Вълнува се така сърцето.
Следобед, някъде към пет,
на сол ухае край морето.

НА МАРИЯ, КОЯТО СЪЗДАВА ЛЮБОВ

Синът ми днес говори за Мария –
най-светлата, от обич сътворена.
Той не умее нищичко да крие,
а погледът му свети във зелено.

И аз разбирам, че е мъж момчето.
Мария е любов на сто езика.
Единствената дума под небето,
с която се мълчи или се вика

еднакво лесно и еднакво трудно.
От нокът – драскотина върху шия.
Нощта заспива, мисълта е будна,
когато е далече от Мария...

И тясна става малката ми къща.
Небето е широко. Да посмее...
Усещам как сърцето му го връща,
а аз го пращам да лети към нея.

Вратата му отварям, да си иде,
защото зная колко път го чака.
Да се усмихне, щом Мария види –
най-светлата звезда изгряла в мрака.

Никола Апостолов

АЗ ИСКАМ...

Безоблачно синьо небе да ни гледа.
На всеки прозорец и птиче да пее.
В душите да грее луната ни бледа.
В полето зелено жито то да зрее.

А слънцето горе и лъч да изпраща
до всяка гадинка, листо и тревица.
И сутрин денят ни пътека да хваща
към залеза вечер, покрит от зеница.

И новото утре със чар да пристига –
със розова багра и пламък от свеци.
А пулсът му верен сърцето да стига
и нека ни буди за идните срещи.

Добрата ни дума мирът да изгражда
в живота безкраен, но винаги смъртен.
От всички любови дете да се ражда,
че само тогава светът е безсмъртен.

МОКРАТА БУЗА НА ТАТКО

Сънувам баща си по тъмните нощи.
Отново ми идва във въщи на гости.
Той сигурно носи божествени пощи,
а аз го посрещам със: „Бог да го прости!“.

А бях се затыжил за живия татко!
Стоя и го гледам додето се съмне.
Мълчи. Не приказва и идва за кратко.
А мене от мъка – куршум да ме гръмне.

И тъй както идва, така си и тръгва
след мъжка прегръдка от двама за кратко.
Душата ми тъжна въздишка изтръгва...
Събужда ме мократа буза на татко.

МОРЯШКАТА ЛЮБОВ

Кога си слязъл на брега, моряко,
и в цели дни, и вечерите яко
прегръщаш тайната любов безгрижен?
Живота си живееш непрестижен.

Сега престоят на брега ти свършва
и цялата любов ти се прекършва.
Сбогуваш се, приятелю, със нея
и болката, останали на кея.

Едно сърце с очите те изпраца
и мъката за гърлото го хваща.
То знае: няма да те види вече
и споменът остава надалече...

НЕ СЪМ ИЗЛИШЕН

Щом съм днес
седемдесет и три годишен,
да не мислите,
че вече съм излишен?

Аз крепя
семейството си и до днеска.
Кой сега
ще каже, че това е грешка?

С мен върви
и поетична дарба. Диша...
Стиховете
от душата си да пиша.

Мъдрата
вселена в мен ще се разтвори –
цялата
природа в стих ще проговори.

ПЪТЯТ

Всяко раждане е път нататък –
тръгваме по него от деца.
Дълъг ли ще бъде или кратък,
но ще има хиляди лица.
Милиарди пътища човешки...
Милиарди земни съдбини...
Тъй светът – отдавна пълен с грешки,
носи милиардните вини.
Аз съм милиардната частица
със избрания от мене път.
Нося и във очната зеница
лъчезарния небесен кът.
Тъпча аз по пътя си неравен
в слънце, дъжд, мъгли и снегове.
И си ходя още все изправен
към незначайни стръмни брегове.
Къса става крачката ми вече.
На главата ми белее сняг.
И отдавна тръгнал отдалече,
наближавам тоз последен бряг.
И ще грохна аз във пътя кратък –
скъп баща и дядо, и съпруг.
Ще ме чакат другите оттатък,
но в пътя си оставям син и внук.

ЗАКЪСНЯЛА ИЗПОВЕД

Не моля и не заповядвам.
Отдавна вече и не плача.
Покорно трудностите влача...
Пред теб се нощем изповядвам.

Посрещах ветрове студени
и в късни вечери– мъглите.
И гонех паяци в ъглите
от ветроете заледени.

И исках някъде да скрия
в душата нощната тревога.
И чезне мисълта ми строга-
не знам къде да я открия.

Не моля и не заповядвам.
Отдавна вече и не плача.
Покорно грубостите влача...
Пред теб се, Боже, изповядвам.

Прости ми грешките до днеска.
Хвали ми дребните успехи.
Облечен в новите си дрехи,
ще ти паля свещи от нощеска.

СПОМЕН ЗА ЛЯТО

Тази смърт се побира във няколко нощи,
през които душата ми плува към рая.
Нося спомен за лято, а зимата още
търси някъде в мене къде ѝ е краят.
Нося жилава рокля и цвете в гърдите.
Нося тебе под мишница здраво и тичам.
Ала всъщност съм колкото вярата в тихото.
И не съм по-голяма от едното „обичам те”.
Непонятно е, знам, да преплуваш живота,
като смъртен удавник в спасителна риза.
И защото спасителят вярвал в доброто,
нямал друга, но тази на теб е харизал.
А пък ти, благородно, го сложи на кръста.
И венец му оплете от цъфнали тръни.
После хвърляше с камъни. „Нека се пръсне.
Тя, Голгота, е стръмна. Дано се препъне”.
А по пътя петлите, преди да се съмне,
кукуригаха, малки предатели мръсни.
Ако знаеха само, че все ще е тъмно...
(Просто някой Йоан да ги беше покръстил).
Но е късно за вяра, за смърт ли е време?
Да живее човекът, Йордан се изтече,
непокръстен и горд, а пък аз нося тебе,
и се моля нощта да е свършила вече.

ТРОХИ ОТ ПРОШКИ

Събрах трохите. Не омесих хляб.
С молитва тиха не нахраних гладен.
Поисках, а поискана не бях.
Обичах те, додето си ме мразел.
И мостовете имаха врати.
И изходите можеха да плачат.
И всичко дето търсихме с очи
заспиваше в прегръдките на здрача.
А гладният се молеше насън.
Доброто нему да се дава свише.
Гредата пред очите му бе трън,
защото на съседа е излишна.
Извън трохите е един въпрос.
Сърцето може ли да бъде брошка?
Щом гладният сънува, че е бос
и смело стъпва по трохи от прошки...

МОМИЧЕТО С ГЛОГИНКИТЕ В РЪЦЕТЕ

Разплаквам се от малка песъчинка
обикнала трънливото в очите.
Не ми се плаче. Трънки и глогинки
са в шепите на малкото момиче.
Дочувам теб. В отсрещните планети
вали и трупа сняг до козирките.
Годината си тръгва, а небето
я чака с тиха белота в косите.
Пресмятам, че да стигна до Голгота
ми трябва още половин животец.
И колко ще тежи, ако живота
в останалата половина е самотен?
Намирам теб и този сняг от тръни
удобно ме прегръща през сърцето.
Присвива и притяга. Ще се спъне
в момичето с глогинките в ръцете.
И още до поискване ще ръси
по пътя към Голгота висините.
Накрая ще се предаде, но късно.
...
Не ми се плаче. Ти защо попита?

У ДОМА

Белее вишнев цвят, а в мен догаря
каквото позволих да си отиде.
Надеждата прохожда, проговаря,
расте и се смаява със годините.
Дочувам глъч. По Коледа се ражда
лъжата и от щастие полита.
Пресъхва с нея всяка моя жажда
и всяко ехо от тъга непитане.
Прибирам се, защото съм последна
сред клоните на цъфналите вишни.
Тъма ли е, когато се погледна
и видя в себе си, че съм излишна?
Любов ли е, когато се раздира
и плът, и дух от натежали липси?
Омраза ли е, щом сега побира
простеното, че сме простили всичко?
Какво ме чака под листата бели?
Светът в очите на един Тома?
Повярвал, че животът е раздели...

Но аз не вярвам, аз съм у дома.

ПО ПОСОКА ТЕБЕ

Застига ме премръзналият страх,
че лятото ухае на разлъка.
В косите ми се лута вятър плах.
И плах си тръгва. С натежала мъка.
Прилича на парченце свобода
денят, преди да се растели мрака.
А може би ти в мен се припозна.
И може би помисли, че те чакам.
Пътеката е с пухкави следи,
аз крача тиха по посока тебе.
Премръзналият страх е победим,
когато сам на себе си си верен.
Когато сам на себе си си праг.
И сам във себе си прекрачиш.
Поискай само да ми бъдеш враг.
Поисках аз, преди да те изплача.
И някъде по пътя завая.
Изтри следите от дъха на мама.
Заслушах се. Страхът ми ли запя?
...
Единствено приятел те предава.

В РАЗГАРА НА ЗИМАТА

Заповядай! Седни! Обич моя!
Скромност, знаеш, не ми е присъща.
Вече готвя. Съвсем по неволя.
Инак все съм си луда. И същата.
Посадох лавандула на двора.
Ти за риба ли, казваш, че беше?!
Сядай, сядай, сама ли да споря?!
Аз съм малка за себе си вече.
С лудостта си говорим основно.
Тя е доста добър събеседник.
Някои хора ми действат отровно.
Други просто присъстват във делника.
Храня гълъби. Кацат по пладне.
Тропат с клюнове. По ламарината.
Идват даже когато е хладно.
И когато са топли комините.
Ваксинирах за вируси кучето.
Вие нощем веднъж. Към луната.
Не понася смъртта ми. Надушва я.
Не мирише на нищо познато.
Нося огъня, мога да светя.
Трябва само да палнеш фитила.
Тъмнината е слънце... за слепите.
Тишината не ми е простила.
За това говори, говори ми, по дяволите.
Любих дявола снощи, по никое време.
С тия риби, къде?! Те си тръгнаха гладните.
...
Сядай, Боже, поне да закуся със тебе.

ЗА ГРЕХА

Разпилей ме на зъзнещи късове
и отвей ме със мокри ресници,
влез във мен и вриви земайтърсно
песента на невинните птици.

Щом и двамата с теб ще грешиме –
нека страшно е. И за последно.
Нека нашият грях е без име.
Нека всичко изчезне безследно.

А Страхът, този стар шарлатанин,
да ни моли за хляб на колене.
Да ни плаши с невидими рани
и с невидими пръсти да вземе

даже сетната наша надежда.
Рой съмнения тежки да лумнат.
Ти не трепвай! С разцепена вежда
от юмруците на Фортуна

ме обичай греховно и нежно.
Дай ми само две глътки утеха.
Невъзможното е неизбежно...
Имам теб..., всичко друго ми взеха.

ЗЕЛЕНО

Зелено, всичко е зелено:
слънцето, заплело се в косите ти,
трапчинката на лявата ти буза
и кожата ти, лебедово мека,
с която тази нощ си казах: „Сбогом!”.

Морето присмехулно ми намига.
Зелени водорасли котви мятат.
Самотен гларус над вълните слиза.
Зеленият му писък ме пронизва,
повтаря ми, че съм това било е.

И още утре мога да докосна
зелената луна на твойто рамо,
в косите ти да търся раковини.
На устните ти в прелестните миди –
два бисера за мен зелено скрити.

СПОДЕЛИ МИ

Сподели ми. Нешичко. И всичко.
Зад завесата са скрити тайни.
Разкажи ги с думи най-случайни.
Научи ме как да те обичам.

Допусни ме. Кожа върху кожа.
Искам бавно да те опознавам.
В тебе да се гмуркам. Да внимавам
как вървя по остроото на ножа.

Нарисувай мислите любими.
В топли длани дълго ще ги пазя.
Даже да говориш за омраза,
ще съм благодарна. Сподели ми...

Награди ме с думите си тихи.
И признай си нещо неприлично.
Усмихни се кратко, прозаично.
Аз ще те обичам в бели стихове.

ТИШИНАТА

Тишината е черна магьосница.
И танцува с коса разпиляна
върху стъпкани мигове – костница –
от погубени мисли във храма.

Тоя храм, дето двама се вричахме
да делиме и хляб и постеля.
Неразумно и кратко обичане
някак странно съдбите разделя.

Все пропадаме – горди, разлюбени,
във деветия страшен кръг адов.
Търсим после възторзи погубени
и разкаяни молим пощада.

Тишината обаче магьосва ни
със коса разпиляна ни мами.
Кратко щастие кратко докосва ни
и какво, че „светът е за двама...”

...щом не можем – красиви и смислени
да се спрем, да простим, да се върнем.
От случайна, внезапна измисленост
любовта във съдба да превърнем.

ТЪЖНО

Угаснаха малиновите истини.
Съмненията легнаха във виното.
И броят на приятелите истински
изгуби се в кълбото на годините.

Прегърнаха се страстите отречени.
Доверието кротна се в нозете ни.
Фантазиите ни – стебла отсечени –
побягнаха във мрака безответен.

Ръката на годините безжалостно
чертае вече кръст и примирение.
А грешките плътта ни ръфат яростно,
очаквайки последното спасение.

Каквото не намразихме – осъдихме.
Кръвта ни се сгъсти до полудяване.
Последните терзания пропъдихме
и залеза спасихме от удавяне.

XXX

Искам да те чакам. Ти да ме сънуваш.
Да запаля мрака, за да съществуваш.
Искам да ме искаш. И да се тревожиш.
Във една въздишка смисъл нов да вложиш.

Като белег таен да те нося скришом,
като зар незнаен и копнеж предишен.
Да боли за тебе винаги отляво.
Да съм ти потребна като хляб и слава.

Любовта ти луда да ми е утеха –
светло, земно чудо и нетленна дреха.
Вечно да те имам. Да съм само твоя
хиляди години. Да взривя покоя

на твоите мисли. И на моите думи.
Да сме много истински. Влюбени безумно.
И това да трае, докато ни има –
светъл миг безкраен и мечта незрима...

С ЖИВОТ ОТ ПТИЦА...

Изтънчени пространства,
понякога наричани улици.
И онази жар,
с която рисувам по витрините
небесни линии.
А тъгата е още млада
и очите ни
имат
сенки от пеперуди.
Избираме си двор...
Не, цветовете ни привличат.
Ухае на запазено лято.
Камъчета си търсят камбанки.
Някои думички
са се въздигнали в гирлянди.
Още е топло
от стъпки на съзвездия,
от бялата котка върху колата
и прозореца в зелено.
После ни гостуват ангелите
от купола с часовника.
И колко лесно
ни обединяват...
С живот от птица...

ЧЕРТИЦА В ИКОНАТА

В последния ден
от лятото се усмихвам
на таланта на облаците
да бъдат непознати приятели
и по дъжда
да носят изостанали кораби.
В множественото число
от разкоша на цветовете...
Семафорът е моя рисунка
от тротоара.
Мислех,
че летата ни гостуват,
а откривам
чертица в иконата.
Облаците никога не се повтарят...
Защо ви пазя,
дъждовни нощи, в мрака на джоба ми?
Навярно от объркване по време
на търсене на изящното днес...
Черното е изискан цвят.
Чадърите са лебеди.
Водата е шал.
Допълнение на желанието
да видя лице
на венециански художник.
А пелерината е моят полет.
Крила.
Облаците никога
не се повтарят...

ВЪНШНОСТТА НА НЕБЕТО...

Когато се свличат афишите
и часът е уморен знак
на преминал художник,
когато меланхолични богини
стоят пред вратите на театъра,
колесница е есента.

От комините излитат
гълъби на усещането.
Листата не падат,
а рисуват тънката илюзия
на продължението.

Зад леките завеси
има хора.

Пресичат мост
и си разменят външността
на небето...

А по масата
тишината е
подредила сенки.

ОЩЕ ДИВИ ТАЙНИ...

Обичам хаоса
на небето –
когато се опитва
да подреди
хвърлените мантии,
и вечери от ухания
на люляк,
и още диви тайни.
Тогавя спирам
да отричам
за незавършени платна
с полепнал пясък
и опити
за разговори с цветя.
И ако е късно
се превръщам в драскотина
по масата,
в сянката на мечта...

ЕЙ ТЪЙ НА!

Усмихни се!
Ей тъй на, без причина!
На абсурда се усмихни!
На това, че животът преминал,
ти се сещаш за своите мечти,

на които под лупа си гледал!
Усмихни се и си признай
– извоювал си много победи,
неочаквано слагайки край

на враждата със паднал противник!
Ако можеш, на всеки резил
усмихни се и се опитай
всяка загуба да си простиш!

Усмихни се на своите животи,
преповтаряни в твоите деца!
Има някакъв смисъл, защото
и след теб те ще сбъдват света.

ПИСМО ДО НЕСЪЩЕСТВУВАЩА

Не съществуваш!
И не ме боли да ти го кажа:
една измамница,
гримирана
с въздишки –
ей това си ти!
Как само си излъгала
света да ти повярва!
Как само те описват
в книжките!
А си една хипноза всъщност,
масова хистерия,
обхващаща последователно
наивните до глупост!
Не съществуваш!
Ето, пак го казвам!
И не очаквам
отговор
от тебе да получа!

Но... пак ми се прищява
да ме заслепиш
до лудост.

ХИЩНА НОЩ

Една потопена във влага
орхидея
със раззинала паст
да погълне
невинното насекомо,

неприлично уханна
(не на цвят,
а на дива страст),
а пък как се извива
насаме
и когато е тъмно!

Само корените ѝ пречат
да полети,
само спомените –
да помълчи
във мига съвкупление.

Всяка минала страст
е оставила
в нея следи
и боли, как боли,
да се слива със някой
и да знае,
че той
би желал
да си тръгне
от нея!

НА КОТКАТА

В опразнената стая
господарката
е котката,
която гордо стъпва
върху масата.
Едното от леглата
вече липсва – твоето.
А в гардероба
се оказва тясно
да се надиплят
старите ти тениски.
Люлее се
един молец
на копче от сакото ти.
И мирисът
на празен кожен куфар
се стопява.
Есен е
във стаята,
в която само паякът,
прикриващ се от котката,
зад ъгъла на масата,
в компютърното флопи
записва моите
истории.

А някъде
зад времето
от скъсаните стихове
с компютър генерирам
нови спомени.

БУРКА ПОД СТЯХАТА

Една сивобяла лястовица,
закрепена кой знае как
по отвесния зид
до прозореца ми,
позавърта главица
наляво-надясно
в такт
с чуруликане,
скрито в топка кал
с малък процеп,
като бурка
на мюсюлманка.
Скрити спомени,
чернобели,
лястовичо преминали
през живота ѝ.

ОСТАВИ МЕ ДА ТАНЦУВАМ

Остави ме да танцувам
в моето последно лято –
малка синя пеперуда,
пила слънце от росата.

Остави ме да палувам
в стиховете си, в които
чувствата ми бурно плуват,
под метафорите скрити.

Остави ме..., сън бленуван...,
втурнал се в мен в дни последни.

Ще проблесна в сън сънуван...
И в селенията ледни

ще изчезна в стон нечуван
на един пулсар далечен.

Малка синя пеперуда –
миг-мечта и порив вечен.

БЕШЕ ЛЪХ...

Снегопад цяла нощ шумоля
и скрежи голопръстите клони...
Сякаш Бог го елейно разля –
от душите скръбта да прогони.

Вред да ръсне сребристи мечти.
И на мрака под миглите тежки
с огнен плам любовта да цъфти,
и да сгрява сърцата човешки.

В снегопада с теб търсехме брод
към душите си в преспи безбрежни,
под прибулен от сняг небосвод –
онемели от сбъдната нежност...

През вселени, протегнали дъх,
се докоснахме в бялата зима...
Беше миг, беше сън, беше лъх
от мечтите на два пилигрима...

В КАПКА ОБИЧ

Сивоок, среброкос февруари
се изнизва, снегът му догаря...
И зад хълмите вече надничат
мартенички до бяло кокиче...

А от люка небесен се стели
аромат на лимон и канела –
някой в Божите светли сарай
самовара е сложил за чая...

И ухае на мирта ефира,
струна звънна от ангелска лира...
Ние с теб в капка обич се реем
и душите ни пролетно пеят

ЕНИГМА...

Ти си снежният вихър,
аз усмивка съм звездна.
По небесна
 пързалка
 летим...

Ти не можеш да стихнеш,
аз в очите ти чезна...
Любовта ни
 вселени
 върти...

Разцъфтява пустини,
водопадно изригва...
Абордажно
 превзема
 мечти...

Сред пространствата фини
тя е вечна енигма,
като песен
на млади
щурци...

ДАНО...

Седем пъти умирах,
седем пъти се раждах
и превземах живота
от смъртта абордажно.
На съдбата кубето
като котка пролазвах
и се връщах отново
в твойта слънчева пазва,
мое свидно огнище,
не загаснало още –
с топли мъжки зеници
през немирните нощи.

Седем пъти умирах,
седем пъти се раждах...
Още седем по седем,
теб живот, ще те жаждам!
И на люлки гергьовски,
ще се люшкам за здраве,
та дано ме жетварят
със косата – забрави...

АГАПАНТУС

Подари ми Агапàнтус¹!
И ще танцувам с теб Сиртаки
в най-огненото свое лято
на слънчевия Самотраки.

На връх Фенгàри² отведи ме –
Луна под нас, Луна в простора.
В екстаза на духа сублимен
да чуя на Кабири³ хòра.

Да ме люлеят ветровете
и приливите на Егея.
А китката Любовно цвете
да ми нашепва, че живея.

1 Агапàнтус – гр. – Любовно цвете

2 Фенгàри – гр. – Луна

3 Кабири – гр. – Велики богове

Петя Стефанова

ДОТУК

Дотук е всичко. До вратата.
До слънцето зад прашния прозорец.
До думите, които се подмятат,
в които сякаш сме затворени.
Не е до смелост. До поискване.
До опит да си върнеш времето.
До вярата, че ще откриеш смисъл
в обърканите слепи демони.
Дотук. Донякъде. До нищото.
Заобикаляш предвидливо локвите.
А вътре нещо се отприщва
и всичко става много мокро.
Лицето ми е мокро. Стапям се.
А тихите врати мълчат разсърдени.
Ще оцелеем, но ще ни прескачат
животите ни – живи въглени.

ВНЕЗАПНО

Когато ми падне пердето
и се препъвам злочеста
не ме наранявай, където
си ме улучвал тъй често.
Не стъпвай във моите стъпки,
недей да дохранваш врабците,
накъсай ненужната тръпка...
Изгубих по пътя щурците.
Тласни ме с нечувана сила
сама да си гоня Михалю,
в снега да замръзвам без име
с това, на което съм станала.
Загубих цигулките ношем,
сама пропилях и се моля,
да бъдеш достатъчно мощен,
та малко от твоята воля
да ме завърне обратно,
родена по пустите пътища,
да те обичам стократно,
да ме приемеш намръщена,
но твоя отново и още –
да знаеш, че пак ще си тръгвам,
ще падам в студените нощи,
внезапно до теб ще осъмвам.

ЗАЩО ЗАЛЯЗВА СЛЪНЦЕТО

„Слънцето е момче,
а луната – момиче...“
И разделят небе,
и в небе се обичат,
звездопадна нощта
й предлага отмора,
светлочелият ден
е надвиснал отгоре.
Слънце, някъде там,
с театрална одежда
и без всякакъв срам
към нощта се навежда,
че го чака една
светла, нежна и бяла
светлолика луна,
недокоснато цяла.
Ще я търси така
много дни пъстрооки,
но до нейния мрак
няма вече посока.
Всеобхватна тъга
в невъзможната среща,
пожелана луна,
слънце, гаснешо вечер...

Ористта е съдба,
а съдбата е орис,
с тази тъжна луна
моят глас ти говори...

СИНДРОМ НА ПРАЗНОТО ГНЕЗДО

Сега сме двама във дома си празен.
Децата отлетяха да се търсят.
Светът ни нов е, но е смазан,
а дните са прощално къси.
И две места на масата са празни,
мълчи и стаята – самотно подредена.
Свободни сме. Но тишината лази
по циферблата на часовник стенен.
Сега се имаме. До безрезервност.
Но нещо драще в ъглите на мрака.
Ограбени сме от отсъствие на тези,
които от гнездото отлетяха.

РАЗВРЪЗКА

И сложи ръка на косата ѝ.
А после заплака.
Стъстеният въздух във стаята
не стигаше никак.
Тя впери очи във очите му –
отчаяно дръзка.
Не беше тъга или питане,
а бърза развръзка.
„Върви си! Объркваш ме!“ –
каза и се обърна.
А думите сякаш проскърцаха.
И той я прегърна.
Тогава разбра, че е истина.
И нея я няма.
Четеше романа, написан
за друга измама.
Мълчаният гръб го зашлеви,
изтри и отчая.
Изсъхваха в тъмното кестени,
усетили края.

ПАУЗА

на другия край на света ми
в овална кехлибарена стая
без изход
една жена всяка утрин сресва
нощните си сънища на кичури
после ги плете
от единия до другия край
залези в тънка нишка

и по гланца на листа след нея
хлътват някакви
забравени или забранени стихоплетци
скитници в себе си
да се напият
в покрайнините на лятото
между забраненото и позволено мислене

на другия край на света
в покрайнините на живота
където смъртта и водата
са едно и също нещо
(според Тарантино)

ДЕЛНИЧЕН ЕТЮД

променил е дните си –
взира се в пътя
и в прага
като в изпитание
твърди че е сам в своето равноденствие

търси начало някакво или край
там където е опитомявал брегове
лозниците му
са пълни с пияни пчели
и се чувства временно безсмъртен
точно както беше писал някъде поетът

усеща в кръвта си
гласъците на криле
мечтаното време

.....

познавам стъкления му глас
останал в разпръснатите по площада
частици от тялото на градския часовник
след онзи последен порив на вятъра
в детството

и някъде към средата на *urbi et orbi*¹
разбирам защо
Казандзакис е написал своя рапорт
едва на двадесет и две
навярно тогава е намерил

време за своя Великден

¹ към града и към света

НАИВНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Сънят дойде със две лица.
Изхлипа в шумата му вятър.
Забравен кос от пролетта
претърсваше за стих листата.

В посърнала и мокра вечер
от улицата на небето
с римувана от дъжд пътека
лицето ти бе нощно ехо.

Сънят дойде във пет без пет.
С прибраните в стада минути.
Невидими, зад падналия плет,
осъмнаха очите на кошута.

Изтръпнал в цветния ти шал
от пръстите на разкопчана блуза,
наивно търколих глава.
В снега на белите илюзии.

...И ДРУГИ ИМЕНА

1

навярно в мен небето примирява
две земни крайности
и хоризонтът бавно се превръща
в една потънала окръжност
завързал тъмнината си
в отвъдното на вечерния сипей
и тишината разделил със сенки
аз видимо и скрито ще съм дъно
отдавна притаено във очакване
един самотен изпращач и гара
на слязла по очите му привечер
или ще дорисувам в бяло
съня на двете пинии отсреща
с настръхнали от хлад корони
тъй ласкаво допрели раменете си

2

далече някъде в съня
под спуснатите клепки на мечтите
тя продължава огледалото
а ирисите ѝ потичат
в листа от есенните думи
и шумата подгизнала на дните
застила с облачни пети
вечерния профил на луната
и някак става дяволско
сърцето се променя с всяко вдишване
и по-неравен пулсът очертава
пътеката тръпчива на кръвта ми
а тя в дъха на зимното си тяло
прескача в някакво предание

в неделя тялото ѝ ухае на канела
той вдишва жадно
вкусва всяка клетка
обелва бавно
топлия восък на кожата ѝ
с устни
пие глътки
от нощното обичане
и навярно разбира
малко преди да се е разтворила
напълно
и последната капчица разум
в него
че тя е направена
от друга плът

* * *

Все по-често дъждът ме настига
в края на улична вена
където кварталното куче
облизва ъглите на времето
по кожата на сенките
се стича зима
към непознато фамилно пристанище.
И се чувам да казвам, че
оттам ми е минало името.

Нещо се случва във фабулата
на този дъждовен ден.
В разказ от мека тръстика
Ван Гог си подостря
нова четка

Ярко-жълтото плато над Арл
е сгънало поляната
в четирите ѝ края.

Зимата, стъклото, кучето
са художествена измислица,

Моят дъжд ме настига
в края на улична вена.

НА ДВАТА КРАЯ

На равни разстояния от дните,
предателски лишавани от цялото,
на двата края – седнали сърдите,
извърнали очи от огледалото,
което ни смалява, си седим...
И просто всеки някак е далече.
Годините – и те са само дим.
„Не тръгвай!“ – тъй и никой не изрече.
Прогнозата за времето бе ясна:
„Излизате ли, взимайте чадъри!
Светкавици ще режат чак до бляскаво!
А въздухът – препълнен от кахъри!“
Не чухме никой... Слушахме вината.
Че тя, едничка, винаги бе точна.
Ех, нищичко не ни спести. Познати?
Не. Празното живеене започна

БЕЗЦВЕТНО

Като стара боя се отлюпвах с годините...
Пласт по пласт се оголваха тухлите рижави.
И ме молеха тъй, безвъзвратно разминати:
„Боядисай ни пак, да усетим ,че живи сме“.
И не дишаха прагове. Нямахше никой.
Кой да стъпи на тях? Да престъпи и влезе.
И мълчаха пред мен: „Оцвети се! Повикай ни,
състрадание дай... като Майка Тереза!
Нека няма я никога, никъде правдата...
Бояджия да няма – да ни боядиса.
Да успеем да глътнем от бистротото, равното.
Да се втриса светът. Нека, щом ни е писано“.

НАСЪН

Ако някога спреш се под виншните,
да починеш от дългия път,
ако цветните клончета вдишат те
до премала, ако те приспят..
И започнеш насън по моравите
да запалваш огньовете. И мен.
Недостъпната, злата, коравата...
Ако свиеш венеца зелен
от разлистени спомени, скътани
зад отминали мигове днес,
ако в нашето утро окъпано
няма „никога“, нито пък „без“...

Не буди се! Не гледай часовника!
Само вишните нека да бдят.
И да бъдат единствен виновник те,
че сънуваш. Пак нашия свят.

НЕДЕЛНА МОЛИТВА

Двор по тъмно. Разляяно куче.
Дим в комина. Огнището тлее.
Към небето е взорът, научен
да сивее. Без сянка по Нея.
Дом без вратници. Гола постеля.
Помътнели от мраза светлици.
– „Дядо Попе, кога бе неделя,
че събрах тука малко парици?
Дар ще правя. За Бог и за грешник.
Ще заменям за свеци ручило.
Да си купя наново горещник
и тамян да запаля... За мило“.
– „Спри се, чадо. Тамянът ми свърши“.
– „Ти си Божи човек! Упъти ме“!
– „Беж обратно! Олтарът – прекършен.
Тя, неделята – другата зима“...

БЕЗ БАГАЖ

Ето, вече ме няма... Изтрих се
на живота от картата строга.
Много мина и много прелиствах
в преки глухи с адрес „Изнемога“.
Вече нямам мастило, да пиша.
Те и думите свършиха някак.
Плахо питаш ме: „Дишаш ли“? Дишам...
А без дъх съм в поредната пряка.
Вече куфари даже си нямам.
За какво ми е нещо да нося?
Аз дойдох без багаж. Гола. Пряма.
Тъй и тръгнах. Разнищена. Боса.
И ме търсят – къде си, къде си?
А ме няма. Изтрих се, човече!
Сцена пуста. Протрити завеси.
Намери ме в безкрая. Далече.
Тъй ще залязвам и аз –
къс от ветрило, страница сгъната,
припев, задраскан от раз...
Стомна, разпукната точно през дъното –
с нея залязвам и аз.
Бухал на клона и улица млъкнала,
дим, неразсънен от глас.
Стъпки, изсъхнали в утро по мръкнало –
с тях ще залязвам и аз.
Сойка задавена, пролет забулена,
ябълков цвят, тъжен бас.
Вишневи рани, арки от бурени.
В тях ще залязвам и аз.

Пламенка Чифлигарова

ПОСЛЕДНА МОЛИТВА

Ухае силно пролетта.
Провира топли пръсти
в косите ми. И на пета
завърта се чевръсто.

Загръща ме безбрежността.
Дъждът ще ме покръсти.
Чертае кръст на паметта.
Мъгли раздига гъсти.

Ще кажа сбогом на снега
от призрачната бездна.
Небето ще смиря в брега
с молитвата последна.

НЕБЕСНИ КУПЛЕТИ

В утро ведро внезапно замина –
с наметало звездици смирени
и обувки от облаци сини.
Пропълзля мраз във моите вени.

Оттогава живея насъне.
Машинално по пътя си крача.
Моля вятъра да те прегърне.
А целувките пращам по здрача.

Тази нощ придохождаш на пръсти.
Зрънце слънце в очите ти свети.
Дълго тъна в ресниците гъсти.
Ти се смееш в небесни куплети.

ПРОЛУКА СРЕБЪРНА В СТЕНАТА СИВА

Залутана сред делници съглеждам
несретник, от студ и жар устрелен.
Премръзнал, вае сто мечти на ден,
а вечер ги загръща със надежда.

Преброжда нощем пътища опасни.
Орисва с непорочност всеки грях.
Дамгосва спомените зли. Без страх,
щурмува куп илюзии заразни.

Смирява с нежност тишината дива.
Съмненията срива с мощна власт.
Денят застива смаян, в ням захлас,

и вижда тихичко, съдбовно в нас,
копнеж, белязан с поднебесна страст –
пролука сребърна в стената сива.

ТИ СИ ЕРА, АЗ ПРОСТО СЪМ ДЕН

Разпозна ме – в една бяла врана,
но отмина, от зрак ослепял.
Във очите ти выглен остана
и навеки не си вече цял.

Оттогава съм чайка в пустиня,
тиня в пролетна, бистра река,
черен облак в планетата синя,
в зима жарка – съм мараня.

Ти прегазваш безгрижно тревите.
Пропиляваш мига отреден.
Не намираш за важни следите –
Ти си ера, аз просто съм ден.

Радостина Драгоева

ПО МОТИВИ НА „МАЛКАТА КИБРИТОПРОДАВАЧКА”

Замръзваше... А гракът сух на сова
раздипляше предчувствени воали.
Припламна огън в тъмното отново.
Поредна тънка клечка Тя запали –

трепереща от студ и от самотност
пак молеше за лъч със своя рицар.
По своему се вкопчваше в живота,
макар да ѝ нанесе куп плесници.

Изплуваше от мрака онзи случай,
когато зла прокоба я разсече.
Тогава Тя за първи път научи,
че има хора всъщност безчовечни.

Внезапно ѝ отнеха дом и близост,
и всичко най-обичано от нея.
След този миг така ѝ се прииска
с любимия далеч да заживее...

Последен опит. И последна клечка.
Израстна пламък, с устни я докосна.
Превърнаха се в златни буболечки
звездите и се спуснаха в миг косо.

Усети, че я вземат с тях нагоре.
А Той, дойде от юг... и я прегърна...
С надежда Тя очите си притвори.

Земята бавно сви се с лик прегърбен.

ПИСМО СЪС СОЛ ДО МАМА

Морето ме застигна вече, мамо!
И видимо загръща.
А вчера подпечата мойто рамо,
забързана към къщи.
Печатът бе икона светла, мамо!
Тя благо утеши ме!
Отнякъде израстна с устрем пламък –
лечител на душите.
В очите ми прокапа ранен облак
и пътя ми премрежи.
Но вярата на всеки е способна:
да го спаси с надежда!
И аз обратно свърнах, мила мамо!
Нозете си зарових
в морето, сякаш бяха топъл камък,
с влияние съдбовно.
Вълните ми напомниха за тебе,
прегльтнали въздишка.
Една от тях проточи своя гребен,
направи нещо свише –
у мен прокара в миг солени струни,
да ги разпръсна в песни...

А после Бог челото ми целуна
при портите си *т е с н и*.

БЪЛГАРКО!

„Българка е! Първа е по хубост!“
Ивелина Радионова

Българко, родината си вплиташ
заедно с надеждата отляво.
Тежки от росата са косите ти,
жадните скорци с тях напояваш.

Твоите очи са знак за обич,
в цвят на неувяхващи сезони.
Чистият ти дух е непоробен.
Вярата ти царствена корона е.

Твойта реч е музика на флейта,
стъпва у душите като ангел.
Тръпне планината, щом запееш,
на хорото кръшно ли се хванеш.

Българко, облечена за празник
в своята тъкана с лъч носия,
корените си грижливо пазиш
жилки у децата ти да вият.

Ти си къс земя с низ детелини.
Ти си и море с безброй черупки.
Тайна си, с посоки неизминати,
бистър сняг у себе си натрупала.

В длан понесла кошничка с череши –
свежи, преди привечер набрани,
българко и праведна, и грешна,
твоят кръст

е пътят

на избраница.

ТЪЖЕН ОПТИМИЗЪМ

Защо ли днеска да се вайкам
за някакви си отпечатаъци
на сърдечна глинена мозайка,
като има още принц и замъци,
а истинска красива нежност
се взира в мене толкоз диво
и пръска се така метежно
като вино червено и пенливо.
Отдавна за нищо се не чудя,
приемам вече го за даденост
и няма как, че светът ми до полуда
издига се нагоре и бавно пада.
Но ненапразно вчера, днеска
хвърлям тука семена от бурени,
измръзнала, набръчкана гротеска
се хили с пипала от въглени.

Усмиввам се реално, не фалшиво,
сърцето си раздавам ей така
и стискам любовта звънливо
през ситото от груба суета.
Няма как безумието мен да спре,
че по-шантаво така не мога,
душата ми навсякъде се вре,
паднала пред замъка на бога.

ВЛЮБЕН ДЕН

Мъгли се стелеха така неистово,
не пускаха лъчи в дъги небесни,
светът, загърбен в жълтолистово,
обгръщаше деня във сенки тесни.
Капките отново заговориха
с лудешки спомен толкоз див,
душата ми за обичта отвориха
в безумен делник тъй ленив.
Есента ми се усмихна нежно,
прегърнах стих и мокър ден,
дъждът се хилеше безбрежно
във влюбен, слънчев, тих рефрен.
После дъга небесна нейде засия,
вятърът след валс така утихна,
светът любовно за миг запя
и душата страстно се усмихна.

ДЪЛГОТО ЧАКАНЕ

Стоя до прага, плача,
прозорецът не свети.
Прелита гарван, грачи.
Няма те... Къде си?

Изгубих ключа май,
нощта сега се спуска.
Резервен ключ ми дай,
студ край мен препуска.

Бутилка вино стискам,
ръката много отмаля.
Сама да пия и не искам,
горчива нощ се разпиля.

Вратата си отворил?
Не виждам я във мрака.
Какво сега си сторил,
че тъй отвънка чакам?

Ще дойдеш ли при мен?
Или... аз да си вървя...
Съмна, навън е вече ден...
И къщата ни... опустя.

И БОГ ЗАПЛАКА

Гръм удари.
Небето се разтrese.
От светкавици,
разцепено на две,
върху земята
грозно се стовари.
Рукна дъжд –
пороен, силен
и сякаш
Господ изведнъж
сълзите си
на показ даде,
възмутен
до немай къде
за стореното
от други, зли,
човешки грехове.
Дано да ги измие,
да ги затрие!
Да ги изпрати
там някъде далече,
където –
съвестта си скрили
и за нея –
забравили...
отдавна те.

Гръм удари...
Отново
недостойни сме
за Теб...
Прости, небе!

ЛЯТНА ТЪГА

Морски дъх от минали забрави,
мокър пясък..., малки замъци,
миди... и вълните на талази –
Аз и чайките, луна и камъни...
Недомлъвки, думи неизказани,
надежда сляпа, вяра неизпята,
ръцете празни, с обичта наказани,
душа терзана в някакви разпятия...
Кълба отровен дим – цигарени,
алкохолни пари, нейде – „гларуси“,
чадъри опнати, лица попарени,
хора черни, бели, тъмни или руси.
Родени от измислица горещници,
мацки стройни, страстите запалени,
вечери безлюдни, много свещници,
кораби в пристанища така забулени.
Лято мое, толкова отдавна минало,
спомени неистово в мен останали,
сърцето ми за тебе неизстинало,
изпълнено с надеждите отчаяни.
Любовта от жегата отвлечена –
нелепо от вълни така удавена,
пак душата моя разсъблечена
и в самота наистина забравена...
Морски дъх от минали забрави,
мокър пясък..., малки замъци,
миди... и вълните още на талази –
Аз и чайките, луна и... камъни.

Розалия Лесфеджийска

НА ТЕБЕ...

Почти не спя... Нощта без дъх догаря,
а ти потъваш бавно в светлина.
Не се сбогуваш... И раздяла няма –
нахлува помежду ни пак деня.
Животът ще ни сграбчи в своите лапи,
в прегръдка пълна с прах и суета.
В смразяващи целувки ще ни хапе...
ще рови хищно чак до дън душа.
А ние ще мълчим опитомени,
оплетени със хиляди съдби,
от ролите си жалки уморени,
в порой от хора... тягостно сами.
Сърцата ни до точка ще са свити
под скромния отрязък от небе.
В тях само любовта ни ще се скита,
прикрита от човешки зверове.
В мечтите ми натрапчиво се сбъдваш.
Какво от туй, че идва есента?!?
Душите ни за нея ще са мъртви
щом в тях цъфти на воля любовта.
Аз вярвам, че за теб съм отредена...
безмълвно следвам края на деня,
когато ще се влея преродена
във дебрите на твоята душа.
И всеки миг със теб ще е нирвана!
Не просто сън, поличба... и съдба.
Дълбока до сърцето сладка рана...
...На тебе кръстих даже Любовта.

НЯМА КАК

Не успях да те спра, Боже мой, не успях...
Как пируваш по моите вени...!
И вълшебства твориш. И разпалваш жарта...
И в сегашно и в бъдеще време.
Как дойде, не разбрах... как във мен приюти,
като в топла жадувана стая,
свойта нежна душа с толкоз мъжки черти
и постави Началото в Края.
Много дълго вървах... Много нощи и дни
се препъвах във вселени измамни.
В много клади горях... В пепелища и дим
се душеше сърцето ми жадно.
И не бях вече аз... и не раждах мечти,
бях потънала в бездна дълбока.
Без адрес и компас... Как така ме откри?!?
Как се сбъдна във тази Голгота?
Влезе тихо, без грим. Без игри. По душа.
Миг по миг размразява сърцето.
И ме скри в нежен стих... И света залюля...
и разцепи до дъно небето.
Там по тази бразда аз към теб полетях,
за следи ми посочи звездите.
Всяка клетка във мен вече знаеше как
искам с теб да си сбъдвам мечтите.
Не прощава страха. И крещи онзи ум,
дето вечно възпира сърцето.
Непрестанна борба между смисъл и шум,
но назаем животът ни взет е.
Няма как да избягам от теб, няма как...
ще пребродим и Ада и Рая
щом в сърцата кърви онзи ангелски грях,
който пали любов до Безкрая.

НЕ СПИРАШ...

Мълчиш. А в мислите ми скиташ
като прегракнал гларус след любовен стон.

Мълчиш... А в дън душата викаш.

И как раздираш целия ми небосклон!

Вървиш. Една следа пред мене...

Вселената боли от тишина.

Броиш. Една надежда време
със тебе ни дели от Вечността.

Гориш. Във вените ти – лава,

до пръсване стаила своя бяг.

Душата ти-разпалена жарава –

на кръст разпъва женския ми свят.

Мълчиш.

Вървиш.

Болиш.

Гориш.

Не спираш...

в безмилостния танц на любовта.

Във теб със пулса раждам се... умирам.

Във мен... възкръсва твоята душа.

ЩЕ ЗНАЕШ...

Душата вика тихо, запомни!
Дори и да крещи до смърт отвътре...
И най-раздиращият вопъл: „Остани!“
единствено във тебе ще потръпне.
Единствено във теб ще пропълзи
и ще погали най-божествените струни.
И само две объркани сълзи
очите ти със нежност ще целунат.
Ще знаеш, че онази светлина
в прозореца самотен и бездумен
е всъщност твоя пай от Вечността,
в която всички блянове се сбъдват.
Ще крачиш с тихи стъпки през града...,
а в тебе ще кървят неземни ласки.
Ще знаеш, че това е Любовта.
Онази – без условия и маски.

Не си отиваш, знам, към мен вървиш...
Луната във нозете ни ще падне.
Във жаждата ми пак ще се родиш.
Че любовта и Бог не може да открадне.

СИМФОНИЯ

Свири, художнико,... свири.
Преплитай виртуозните си чувства.
А бликащите върху тях сълзи,
ще стоплят първо празните ти устни.
Клавишите ще галиш във нощта...,
а аз във дън сърцето ще те слушам.
Симфония е пак със теб света –
симфония от жажда и от суша.
Чайковски, Лист, Вивалди и Шопен
са само имена в репертоара.
Но само ти в безкрая си роден
на мен да свириш песента най-стара.
Танцуват пак по знойната ми плът...
усещам ги... горещите ти пръсти.
Пианото мълчи за кой ли път –
пред чудото на този пир се кръсти.
В омая даже стене и нощта,
Вселената се къпе във наслада –
там в стаята,накрая на света,
един поет се моли за пощада.
Клавишите редува до несвяст
и в чувства полудели се изгубва.
И моли само в този земен ад
да може и наяве да ме рисува.

ТИ СИ

Ти си моят вампир на бленувани ласки,
кръвожадно се стичаш в мен пъян от екстаз.
Заслепен криволичиш и крадеш всички маски –
аз съм път без прегради. Океан съм от страст.
Ти стихия си дете надига вълните
до върха на небето... и до другия свят.
Аз съм просто мечта, но от тебе подета
се превръщам в жадуващ по дяволски бряг.
Ти си вихър в прибоя на моята дързост...
Дивен ангелски бяс, покосяващ ума.
До несвят в мен крещиш най-греховната мъдрост.
...Многоточие аз съм в твойта бездна-душа.
И не спира съдбата, все препуска безмълвна,
теб и мен натворила на забързан каданс.
Сякаш в мене си бил... сякаш в тебе се върнах
и за бягство от тук вече нямаме шанс.
Мой космически скитник, звездна вест от безкрая,
кой така ни измисли... и без време събра?!?
Аз съм твоя обет за разпятие в рая...
...ти си мойта молитва – в ада райска врата.

Румяна Бакърджиева

ЩЕ МОГА ЛИ

Ще мога ли
отново да съм някъде
над себе си
и този битовизъм,
над сивата мъгла,
над листопадите,
над въздесъщия
и вечен егоизъм;
над спомените
и лицата,
думите,
над шампите
и над клишетата,
над мъдростта,
изплитана с години,
но не посяла пролетни
лалета?...

ЩЕ ПОСЕДНА

Ще поседна сред нищото.
Просто така
без да мисля
и бавно ще дишам...
Ще усетя на вятъра тихата длан
как докосва косата ми
скришом...
Топлина ще поеме земята от мен,
а пък аз аромат ще попия –
необятния мирис на пролетен ден –
завладяваща силна магия!
Ще утихнат напълно
лица,
гласове,
запланувани дати с посока...
Ще поседна сред нищото
като дете
да послушам гласа
на живота...

ОТВОРИ МИ

Слабостта ми прости.
И тъгата...
Аз не идвам със светло лице,
а препълнена с болка,
която
сътворявах обилно без Теб.
И я носех дълбоко в душата
като някакво свое дете.
Не усещах
Духа,
Свободата,
и се питах – сега накъде?...
Накъде,
щом Те няма до мене,
щом не пия от жива вода...
Заприличах на някакъв плевел –
раждам само бодливи неща...
Отвори ми!
Сега коленича.
Идвам с тежко, ранено сърце,
но и с воля, която отсича
всичко старо.
Протягам ръце...
Помогни ми!
Горещо Те моля!
Погледни ме с любящо Лице!

РАЗСИПАХ ТЕЗИ ДУМИ

Разсипах тези думи непохватно...
Търкулнаха се в твоята душа
и нещо промениха. Безвъзвратно!
Оставиха завинаги следа...
А толкова старателно ги пазех,
не им оставях време да крещят,
да заразяват с болка и омраза...
Потапах ги в дълбока тишина.
Молитвените нощи ги горяха –
не можеха дори да прошептят!
Замлъкваха за дълго, щом успявах
в десницата на Бог да се смиря...

Но в миг на слабост ги разсипах...
Ето!
Търкулнаха се в твоята душа...
И безвъзвратно нещо ти отнеха –
невидимата детска чистота...

КАКВО ТЕ НАКАРА ДА ВИДИШ НЕБЕТО

Какво те накара да видиш небето?

Погледна нагоре.

Различен си днес.

Отдавна те моля да бъдем, където
живеят мечтите на собствен адрес...

Отдавна очаквах от синята радост
над нашите мисли да бликне живот.

Преситени бяхме от толкова гордост
и някак по навик живяна любов!

Додея ми цялата хорска поука –
да стъпваш нагоре по чужди съдби...

А нашето щастие – ето го, тука –
пред нас е,

с години на крачка стои...

Оставаше само да видим небето –

изпълнено с нежност, простор и звезди...

ПОМНИШ ЛИ, ГОСПОДИ

Помниш ли, Господи, онзи момент,
в който отворих вратата
и Те поканих да влезеш при мен –
в моя живот
и в душата?

Помниш ли тихите думи в нощта –
как Ти говорех с надежда
да ми помогнеш да видя деня:
трудно
и бавно проглеждах...

Помниш ли тежките крачки напред –
тромаво стъпвах, залитах...

Помниш ли как се разплаках пред Теб,
щом Те погледнах в очите?

Ти ми показва онези места
в мене самата, които
травят сърцето ми,
раждат вина
неосъзнато
и скрито.

Ти ме нахрани с непреходен хляб
и ме лекуваш със Слово,
даващо смисъл на всяка сълза.

Ти ме създаде отново!

Стайка Должева

АЗ ВЛАЧИХ СИ ДУШАТА, И Я ПРОДАВАХ...

Аз влачих си душата, и я продавах...
Понякога за дребни грошове.
Понякога дори не осъзнавах,
че я прокуждам в чужди светове.

Аз влачих си душата, и я продавах...
Разпъвах я дори на кръст...
Болезнено до смърт се изморявах,
погребвах я под шепа чужда пръст.

Аз влачих си душата, и я продавах...
Защо ли обикалях по света?
Частичка малка някъде дълбоко съхранявах,
и се завърнах с нея у дома.

Душата моя силна се оказа,
завърна се завинаги при мен.
Сега, у нас, бездушна аз не ще остана,
духът ми силен с мен е всеки ден.

С ХЪС НА ПАДАЩА ЗВЕЗДА...

Протягам пак ръката към перото,
ще пиша с хъс на падаща звезда,
която се приборва с небето,
опитваща да задържи мига.

Откъсната частичка вечност,
политаща надолу като лед,
за кой ли път разпръскваш нежност,
и пръстите кръстосваш за късмет.

За кой ли път, животът се обръща,
любови... и омрази..., и сълзи...
За кой ли път от път ще се завръща
вятърът, подгонен от сърни?

Протягам аз ръката към перото,
ще пиша пак, захласната в една
галактика огромна, над Кълбото,
пилееща звезди по таз Земя.

ПРОВИНЦИЯ

Мълчанието крещи от всякъде ...
от всяко село, всеки град,
от всеки олющен блок и обезлюдени порутени къщи,
от всяко убито лице на стар или млад....

Мълчанието крещи от всякъде...
от износените палта и протрити обувки,
от почернелите 5-6 зъба в изморени усмивки...
от загрубялата кожа и изкривени артричави пръсти...

Мълчанието крещи от всякъде...
Със нокти впило се в мизерията и...крещи.
Крещят отсечени горите,
крещят задръстени, преливащи реките...

Мълчанието крещи от всякъде...
Крещи душата, преливаща от болка...

АЗ ВЯРВАМ...

*Тя всичките прегради побеждава!
Тя – вечен огън и нестихващ зов!
Как нея ще отмина, ще забравя?
Аз вярвам в мълчаливата любов!*

Давид Овадия

Аз вярвам в мълчаливата любов,
без много приказки и обещания,
със нежен поглед и със молещ зов
в очите ти, за обич и старания.

Аз вярвам в мълчаливата любов,
в ръце, рисуващи творения,
разкъсали вериги с богослов
за тих живот, без стълкновения.

Аз вярвам в мълчаливата любов,
раздавам обич до безумие,
дори и денем тръгнала на лов
за звезди и пълнолуние.

Аз вярвам в мълчаливата любов...

ДОБРИТЕ ХОРА

Добрите хора винаги успяват,
защото носят бяла светлина.
Усмихнати, през трудности минават,
понесли кръста тежък без вина.

Добрите хора често са самотни,
сами избрали своята съдба,
но могат ли на други да помогнат,
безкористно подават им ръка.

Добрите знаят, че светът за тях е
училище със изпити безкрай.
Преминали уроците условни,
основният – любов... е техен рай.

Любов да дават и да я копнеят
е мисия. Надмогнали страстта.
Постигнат ли я, вечно ще живеят.
Не другаде. В човешките сърца.

СВОБОДАТА ЩЕ Я ИМА

*на Георги Измирлиев – революционер, участник в
Априлското въстание
„Сладко е да се умре за свободата на отечеството”
Георги Измирлиев (1851 – 1876)*

От снимката... едно почти дете,
на „цели” двадесет и пет години,
ме гледа, а в очите му небе
и думи: „Свободата ще я има”!
Онази, що бленувана стои
в юнашките души бунтарски.
Очакваща деня, да се роди
и скърши в миг оковите османски.

Израснал във хайдушки славен род,
закърмен с дух на българщина силна,
той, Георги, посветил е млад живот
на своята Родина, майка свидна.
Стратег военен, юнкер непознат,
подготвял в Търновско въстание.
Съратници събрал под общий флаг,
със думите за робското страдание.
Но кървав станал снежният Април,
предател се намесил и прекършил
идеята за бунт с последващ мир,
и с въжен клуп героят ни превързал.

Името му, днес на вси познато,
светлее на площада ни сега.
Откнат ли камбани във сърцата,
за него бият... и за храбростта.
Пеят, за да спомним синовете –
живота си отдали в младостта.
С поклон да им положим цвете
за подвига... дарил ни свобода.

ОТКУП

Безмълвната раздяла най-горчи.
Оставя рана що в сърцето тлее...
Опитваш ти със хапче аналгин,
но не минава пуста, а вилнее.
Все повече дълбае, като свредел.
Не пита, искаш или не... Мълчи.
Изгаря те, превръща те във пепел
и няма лек. Не спира. Все боли.
В жаравата те превръща. Нестинарска.
По въглени да ходиш си роден.
И капка жалост няма. Няма мярка.
Обичаш ли, ще плащаш всеки ден.
Ще плащаш със сълзи безчет, броени
за всеки миг дарена красота,
дорде откупиш спомени стаени,
оставили божествена следа.
Щом откупът безмълвно изплатиш
и болката приемеш за съратник,
пречистен, пътя свой ще продължиш
със белезите... станали безплатни.

САМОДИВСКАТА ЧЕШМА

Сред гората, в планината
белокаменна чешма,
със любов е съградена,
майсторлъшки, от душа.

Два чучура струйки вият.
Пее изворна вода,
песен ясна, тънкогласна,
за горчилката-съдба.

Как в темела на чешмата
е вградена, в древността,
сянката на самодива
със омайна красота!

Как косите водопадни,
синьоизворни очи
и снагата, пълна с тайни,
майсторът навек плени!

И за да пребъде вечно
тази чудна красота,
морни устни днес докосват,
Самодивската чешма!

ЦЕНАТА – САМОТА

Едничка самотата ни е вярна.
До нас е, щом мигът изневери.
Докосва ни невидимо душата,
приятелски нашепва: „Не плачи”!
Дори и в тъжен ден недей унива,
че време е урок да усвоиш
(най-трудният по пътя ти, трънливият),
в живота си без гняв да устоиш
на болката – кървящо гнойна рана,
на мъката – изплакана съдба,
на липсата – прораснала във яма
след клада от изгарящи слова.
Отпий от чашата любовно вино,
във спомените нейде се върни,
отново надникни в... незримото
и пак ще срещнеш влюбени очи.
С тъга за тях заплаща самотата,
(че всичко в този свят е със цена),
но струва си, щом някога в душата
гостувала е тайно любовта.

ДО ТЕБ СЪМ, МАМО

(в памет на моя син Тихомир)

Нежна струна в нощта зазвъня.
Кой така виртуозно засвири?
Може би от далечна звезда
ангел бял долетял е ефирен
да изпее ми сам песента –
за любов, за тъга, за раздяла
и да сложи перце синева
във душата за теб зажадняла.
Щом докосна я, капна сълза
сбрала цялата болка неземна
и навред закънтя тишина...
Боже, колко е стегнат ярема!
Как оловно сърцето тежи,
примка черна в небето се вие,
сякаш дяволът сам е решил
светлината в света да убие.
Но разсече небето искра.
Заваля звезден дъжд. Просветли се.
И дочух глас до болка познат:
„Тук съм, мамо. До теб. Събуди се“!

СПИРАЛАТА НА ВРЕМЕТО

„Животът не познава заден ход”

Ивайло Балабанов

Ще слезе август тихо от прозореца,
ще топне нос в предесенни вълни,
с очите на случаен богомолец
ще спре да диша, само ще тупти.

Но в сетната въздишка ще разкаже
истории за вчера и за днес
и някак относително протяжен
на Утре ще направи щедър жест.

Той знае, че не му остава много,
дори си мисли: „Свърши моят смях,
каквото пях – изпях, ще кажа сбогом,
в друг август може би ще се родя...”

Ще гмурне дъх в бездънния оазис,
написвайки безшумно по брега:
вода и сол, и обич щом опазиш,
животът ще е жив във вечността.

Сърцето на мъдреца август бие:
напред -назад -напред в безкраен ход...

...И в пазвите си Времето извива
спиралата на нечий скъп живот...

КАТО ПЕСЕН

Посадих те, любов, като песен,
от която следа да покълне,
и душата ми – млада, нелесна –
преобърна се в смисъла трънен.
Ти танцува, любов, като бродница,
отмаляла от плод и жарави:
будна, нежна, корава, среднощна,
споделена, ранена, удавена...
Ах, не те ли крадах от магия
на слова от зари онемели
и не пиех ли сила от тия,
дето бяха те в сън преболели?
Ах, надявах те както голгота
и мърсих те с лица на таверни,
и те брулех с тъга неохотна,
тебе, ябълко златна и черна.
Ти не пита: Защо? Как? И после?,
не въздаде възмездия бедни,
твоите думи – сълзи високосни –
възкресяваха време, безвремия.

И от погледи лунни прокълнат,
сред следи, загнездили под рамото,
аз те моля, света ще обърна
само още за капчица, само
да отпия мига ти всемирен,
дето песни реди в забрава... .

... Ако смята светът да умира,
нека с тебе, любов, се задави!

ИСКАМ ТАКАВА ЛЮБОВ!

Искам такава любов!
Да възкръсва, когато умира,
да не сгъва под вятър стъбло
и дъха на Всемира да спира!

Искам такава любов,
от която морета пресъхват,
а пошепна ли стих вместо зов,
да ме чуе от всички най-първа.

Искам такава любов –
през съдбата ми – тънка тръстика,
да преплита от тръни крило
и без вино – пияна да бликва!

Искам такава любов!
Да извайва от болката сила,
нелечима вовеки веков,
с дъжд от щастия да ме закриля.

Искам такава любов!...

СУКМАНЧЕТО

Сукманчето, закътано след баба,
от раклата въздъхна.

Лавандула

разнясяше из диплите му слабо
тъй някогашен дъх на лист обрулен,
на детство, свобода и време друго.

Сукманчето – дете на вековете –
от чернозем и златосребра сърма,
с кенари по гърдта, които светят,
ушити от ръце, докато кърмят,
тъкано от памук и топла вълна –
шептеше ми:

люлеело мегдана

с хорà и ръченици ситни, ситни,
посядало на купища от слама,
и даже неведнъж – аха – да литне,
когато полудявали тревите...

И пръскали го с капки воденици,
и клъввали го с човчици врабчета,
и в него се събуждало царица
момиченце.

След него – второ, трето...

Сукманчето живеело с детето...

Душата ми – трепереща – го гали.
... Правремето навярно пак се случва,
щурци в хармана на любов ме учат...

Пред мене като в живо огледало –
в сукманчето изгря ми мойта внучка.

МОЛИТВА

Радост носи Рождество Христово,
Огънчета блясват нови, нови,
Жажда за добри дела искри,
Дните си годината брои.
Ето: всеки нещо е постигнал,
Своето лице пред Бог издигнал,
Трудности, препятствия, беди
Вече са зад старите врати.
Ода за Живота пеем с тебе,
Хубаво е, щом сме си потребни,
Рожбите ни, щом до нас растат,
Искаме любов, и мир, и път...
Светла е, тържествена и близка
Тази нощ рождествена и чиста,
Отклик на молитвите дойде –
Вярата ни в бъдни светове,
Още обич в песен на дете!

КЪЩА

Аз още помня земната си сила.
Духът на свещ с лилаво очертание
е приютил луната, в покрива ми скрила
скрижалите на вечното познание.
Опората ми е дървото. И от старческите клони
прегръдката ни пее древни химни и сонети.
Продажен вятър се опитва да прогони
обетите за вяност, от сърцата ни поети.
Но спотаен, дъждът под спечените керемиди
е укрепил с дъгата си сълзливите основи.
И светъл дим в окоето на комина ще провиди,
че без любов животът ни е къс олово.

АЛХИМИЯ

Не ме сравнявай с другите –
какви филми харесвам,
умея ли да готвя като съпругите,
правилно косата си за приеми да сресвам,
дали говоря чужди езици,
на коя наука съм доктор...
Мога да разбирам морза на птиците,
с думи очите на камъка да намокря,
да плисирам вятъра, облака да надипля,
с иглите на дъжда да си ушия рокля,
да мъдрувам до зори с прилепите,
а след това да се кротна
в хамака огнен на изгрева
и да правя алхимически опити,
докато любовта изригне
и лавата ѝ замечтае погледа ти...
Тази наука я няма в книгите.
Тя е от училището на Господ.

КОЛКО ДАЛЕЧЕ

Колко далече е Маракеш –
керван звезди или пустиня?
Земята ще прелетиш, а когато спреш
дали приказката ще си замине?
Не свършва хиляда и първата нощ –
иска да ми разказва още и още,
че любовта е кръгла орбита, но
сънят е самотен спътник от снощи...
Непознат, уж берберски крал,
ми изпраща цветя по вайбър
от градините на Агдал –
лилии като телефонни шайби.
Нима щастието се включва онлайн
с едно докосване на тъч скрийна?!
Ще избягам от виртуалния рай!
Тръгвам на стоп по Млечния път към Медина.
Със звезди ще платя на Коларя, в кеш.
Познаваш моята лунна същност.
А когато стигна по пладне в Маракеш,
нека ме изгори Слънцето, докато ме прегръщаш!

СТРЯХА

Като магия ще дойдеш най-накрая.
Ще наредя масата, двете чаши,
ще запаря очакването, ще прецедя чая
от надеждите лятно-прашни.
Ще претегля внимателно да не объркам
дивата плахост с питомна дързост,
ще дозирам мълчанието и колко стръка
обичниче ще ни свържат. Не бързай!
Да не би смеха на синята жлъчка
да затъми луната на нашата среща
или пръстите на невена, несръчни,
подпалят слънцето и стане твърде горещо,
или прозорливите очи на глога
те накарат в мен да се вгледаш...
Ако извървиш погледа ми, ще мога
да тръгна и в мрака със тебе,
да излекувам звездите с живовляк,
да полетя с вълшебната пара на чая,
докато стана влюбен облак...
Нали не си се отказал, не си се отчаял?!
Но се чудя колко броя да сложа
от сърчицата на овчарската торбичка
да поберат по възможност
и стряхата на моето „обичам”...?

ЗАМЛЪКНАЛИ КИТАРИ

Когато погледна към ъгъла, виждам
китарите прашни със скъсани струни.
Пристига тъгата и в нея зазиждам
китара и спомен за морските буни.

На колко девойки дълбахме в сърцата
в тракийските ноци под блясъка лунен.
Но... свърши се раят, изчезна мечтата,
остана копнежът със трепет бездумен.

Очаквам във мисли, живота прозрели,
да чуя пак вашите звуци да пеят
и техните нежни, приканващи трели,
сред чувства човешки безспир да се реят.

Да мога, опънал бих чудните струни
на спомени скъпи от млади години.
Със своята нежност звукът да разбуни
и чувства от срещи във градски градини.

Сега си стоите във ъгъла неми
и сякаш ме гледате с упрек заслужен.
Сълзите горчиви и много големи,
се стичат надолу във ручей ненужен.

И ТЪРСЯ ПАК...

Приключих сметките си със мечтите
и само спомените си оставих.
Не гледам към луната и звездите...
Аз техните послания забравих.

Животът ми... от погребни опасни
изригваше във взривове и тътен,
примесени със мигове прекрасни.
А пътят ми... и ясен, и...размътен.

Сега препускам някъде в безкрая
на толкова възпявана вселена
и търся пак..., но не местенце в рая,
а своята Съдба неукротена.

МУЗИКА ОТ ДУМИ...

Поезия не значи само чувство,
което във сърцата ни се вгражда.
Поезията всъщност е изкуство,
което ценности във нас изгражда.

Поезия е... музика от думи,
която не звучи в концертни зали.
Нерядко тя свисти като куршуми,
но знае да тъжи и нежно гали.

От нея можем много ще научим –
че необятна тя е като океана
и дава ключ, сърцата да отключим.
Но трябва ли..., превръща се в стомана.

ПО СТЬПКИТЕ НА ОТДАВНА ОТМИНАЛО ЛЯТО

Вървя по брега на морето,
което
прилича на чуден,
отдавна застинал пейзаж.
И няма ни полъх, ни грохот
от буйни, разбити в скалите вълни,
а слънцето сякаш се бе скрило
зад близкия хълм.
Остана луната, излъчваща чувство
от обич излято.
Същински вълшебен мираж.

Но крясък на чайки
ме върна към спомен от вече...
отдавна отминало лято.
И воден от старите стъпки
пристигам до малкия залив
с познатата стара скала,
където бе кацнало бялото ято.

Възкръсват забравени чувства,
изригват и бурни желання,
останали още от древни предания.
Изчезват луната, звездите, небето
и... всичко,
а времето спря.

Размахал неземни крила
политам в безкрая
със НЕЯ
и влизам отново във рая,
забравил тъгата,
която ме чака на кея.

Стопи се миража,
изчезнало бе ятото
със него и лятото,
когато...
А споменът тръгна самотен
по приказна лунна пътека
и бързо изчезна „отвъд“ хоризонта,
до който... не може да стигне Човека.

МЪДРИ СЪВЕТИ ЗА МЪЖЕ:

Първи мъдър съвет за мъже

Пази се от жена със чар неудържим,
че в него скрити са вълшебните длета
с които вае мъж покорен, уязвим...
Превръща го във Ахилесова пета.

Втори – още по-мъдър съвет за мъже

Щом си станал мъж железен, от длетата –
направи си закачалка на стената.
Окачи на нея шлем и меч, и броня,
но и дрешките на хубавата доня.

После нежно, но и смело във атака,
времето недей ненужно ти протака.
И... докосне ли със тебе тя звездите,
ще те гледа като Господ във очите.

САМОТНАТА СКАЛА

Дори и чайките забравят да крещят,
прелитайки край старата скала.
Към нея вече само спомени летят,
със натежали от тъга крила.

Те виждат пак венец от полските цветя,
морето с укротените вълни,
Скалата, на която бяхме Аз и ТЯ.
Любов, поне насън ме прегърни...

Макар и бавно, но скалата се руши,
но в спомена остава любовта,
че тя възкръсва във нетленните души
и преминава с тях във вечността.

Цветана Качерилска

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

По концентрични кръгове
лепне смолиста тъга.
Въздигат кули неволите,
кършат корона и цвят.
Тръгва мъзга по жилите –
вие спирала – капки живот.
Лято в клоните сваля звезди,
приютява светулки,
зрее в горещници плод.
С четките на Ван Гог
рисува сълзи...

Дървото самотно е.
Зимни приказки
го приспиват.
Ослепява от бял снежен прах.
Тишина пъпли по вените,
с кодирана вечност
между корона и корен.
между земя и небе.

ДЛЪЖНИЦА

Длъжница съм
единствено на словото:
от корените му извличам сила,
премятам я над хоризонта,
над облаци и люлки
на въздушните зачатия.
Короните опират във небето
в чертозите на музи
и пленници на ветровете.

Разлистената книга на Земята
възнасят ангели небесни
с криле на мисли сребърни.
В небесно-земната прегръдка
избухват мълнии – метафори
на отминаващото време
и тропи на нощта –
утробата на тайното зачатие,
родила ден от словото...

ЕДНА ЖЕНА

Една жена се изкачва
по небесната стълба.
Синевата над нея
разпъва платна.
Тя върви
и люлее надежди.
Разсича гордиев възел.
Кървави ризи пере.

Една жена се изкачва
по небесната стълба
и събира разпиляно сребро.
Ветрове и неволи я кършат,
вдигат я мъжки ръце.
Срещу земната гравитация
се изправя.
Пази тайната на света:
в ябълка и утроба,
в корона и цвят.

Една жена се изкачва
по небесната стълба
и осветява Млечния път.

СЪДЪРЖАНИЕ

Атанас Петров

Море от хризантеми	3
Надежда	4
Часовник	6
Върбов плач.....	7

Бианка Габровска

Децата	8
Носталгия	9
Има и такава обич.....	10
Редукция	11
Този принц.....	12
Когато.....	13

Божидара Димова

***/ <i>Отдавна никой не звъни!</i>	14
***/ <i>Самотата е поглъщаща!</i>	14
***/ <i>Не гледай лятото в очите!</i>	14
***/ <i>Като птиците!</i>	14

Борис Борисов

Синът български	
Смъртта на Христо Ботев.....	15
Даскалчето.....	16
Ботевата чета.....	17
Цената на свободата	18
Баладичен кошмар	19

Борис Борисов – Самокова

Спасител	21
Баркод	22
Високо.....	23
Къщичка за птици.....	24
Богомолка	25

Валентин Евстатиев

Близост.....	26
Детето на Афродита.....	27
Охлюв да ти мине път	28
Йероглиф	29

Ваня Савова

Отворих.....	30
И тогава.....	31
Това,	32
Тя	33
Не виждам	34
Метафори.....	35

Вероника Иг. Лазарова

Завивам се с море.....	36
Сърце в бутилка	37
Тя го чака	38
Искаш ли.....	39
Сбъднатост	40
В теб заспивам	41

Виолета Бедринова

На полети обрекох си душата	42
Колко малко ни трябва понякога... ..	43
На лятото от ъглите.....	44
Състояние в полет.....	45

Вихрен Бънков

Кръговрат.....	46
Сбогуване с морето.....	47
Юлско утро	48
Видение.....	49
Лунна вечер	50
Обичам те	51

Геолина Стефанова

Ключ от опустяла къща.....	52
Пак се ражда младата луна	53
Маково семе в жарък летен ден.....	54
До дъно, принце!.....	55
Дъх на мокро сено	56
Разплетено дантелен вятър	57
Плътеници ходят, бабе.....	58

Георги Икономов

Така ми се лети.....	59
Необратимо	60

Всъщност.....	61
Пътник.....	62
Божествени буквари.....	63
Какавида.....	64

Дора Ефтимова

Да се случвам.....	65
Априлски камбани.....	66
Любов над Петрич.....	67
Гълъб с едно крило.....	68

Дора Трифонова

Русалка.....	69
Душата ми ражда мечти.....	70
Пожар.....	71
Сън.....	72
Мисли за мен като за вятър.....	73
Стрийптизърка.....	74

Елица Кръстева

Къщичка с кокоши крака.....	75
A Capella.....	76
Родова памет.....	77
Облачно през Август.....	78
Тектоника на плочите.....	79

Емилия Дякова

Есенно биле за любов.....	80
Неродени дни.....	81
Убежище.....	82
Невъзможните десет крачки.....	83
Нощно приключение.....	84

Златина Великова

За дивите коне.....	85
Игра без правила.....	86
Есенно.....	87
След любовта.....	88
За Петото колело.....	90

Илияна Каракочева /Ина Крейн/

Когато думите мълчат.....	91
Метаморфози.....	92

В деня на победата.....	93
-------------------------	----

Ирена Бочева

Картички от Рая	94
Капри.....	94
Венеция.....	95
Санторини.....	96

Йоана Петрова

Есенни вени	97
Слухът на морето	98
Ще те хвана, призрак... ..	99
Прикована надежда	100
В очите на аления мрак	101
Залез в шепите на доброто	102

Йорданка Радева

Миг.....	103
И все пак!.....	104
Градът.....	105
Когато загася всички светлини	106
Ще се смълча.....	108

Кати Вангелова

Целуни душата ми по вишнево време	110
<i>***/В око̀то на птица се ражда денят/</i>	111
Таворска Светлина.....	112

Лили Чолакова

Не е същият август	113
Лятна импресия.....	114
Нежелание	115
Завръщане у дома	116
Наистина ли е възкръснал?	117

Любка Славова

Рисунка	118
Разкажи ми	119
На свец и вино.....	120
Лятна история	121
Презимувало.....	122
С море в сърцето.....	123

Любов Алипиева

*****/ <i>настигам те!</i>	124
Когато.....	126
*****/ <i>...краката ти...!</i>	127

Людмила Борисова

Шехерезада.....	129
Безплатно	130
Целувай ме до понеделник	131
Новолуние	132
Пловдив	133
Въпрос на сърцебиене.....	134

Мила Велчева

Сред ниви от коприва	135
Песен отвътре.....	136
Когато слиза вятър.....	137
Разговор с непозната	138
Послепис.....	139
***/ <i>но премълчи пред този някой!</i>	140
***/ <i>Под езика му се топят скрити!</i>	141
Облите нощни камъни.....	142

Младен Василев – Мисана

Безбрежия	143
Извисяване.....	144
Денят на чакалите.....	145
Единак	146
Раздяла	147
Ангелът на щастието	148

Надежда Тошкова

Докогато те разкъса на две свободата.....	149
И валиш.	149
Последната си нощ бих прекарала с теб.....	150
С взлом.....	152
Гърбът ми	153
Кафе с райбер.....	154
Видях един мъж	155

Надя Луканова	
В свят от стъкло	156
Високо за връщане	157
Фрагмент от лято	158
Дъждовни прозрения	159
Реквием за лудост	160
Екзистенциално	161

Нели Господинова	
Лято за всички!	162
Градско море.....	163
На Мария, която създава любов	164

Никола Апостолов	
Аз искам.....	165
Мократа буза на татко	166
Моряшката любов.....	167
Не съм излишен	168
Пътят	169
Закъсняла изповед	170

Николина Милева	
Спомен за лято	171
Трохи от прошки.....	172
Момичето с глогинките в ръцете.....	173
У дома	174
По посока тебе	175
В разгара на зимата	176

Нина Чилиянска	
За греха	177
Зелено.....	178
Сподели ми	179
Тишината	180
Тъжно.....	181
XXX	182

Павлин Пушкарров	
С живот от птица... ..	183
Чертица в иконата.....	184
Външността на небето.....	185
Още диви тайни... ..	186

Павлина Гатева	
Ей тъй на!	187
Писмо до несъществуваща	188
Хищна нощ	189
На котката	190
Бурка под стряхата	191
Пенка Станчева /Касиана Йоани/	
Остави ме да танцувам	192
Беше лъх... ..	193
В капка обич	194
Енигма	195
Дано	196
Агапантус	197
Петя Стефанова	
Дотук	198
Внезапно	199
Защо залязва слънцето	200
Синдром на празното гнездо	201
Развързка	202
Пламен Парнарев	
Пауза	203
Делничен етюд	204
Наивно стихотворение	205
...И други имена	206
* * */ <i>Все по-често дъждът ме настига</i> /	208
Пламена Кръстева	
На двата края	209
Безцветно	210
Насън	211
Неделна молитва	212
Без багаж	213
Пламенка Чифлигарова	
Последна молитва	214
Небесни куплети	215
Пролука сребърна в стената сива	216
Ти си ера, аз просто съм ден	217

Радостина Драгоева

По мотиви на „Малката кибритопродавачка”	218
Писмо със сол до мама	219
Българко!	220

Радка Видьова /Рая Вид/

Тъжен оптимизъм	221
Влюбен ден.....	222
Дългото чакане.....	223
И Бог заплака.....	224
Лятна тъга.....	225

Розалия Лефеджийска

На тебе... ..	226
Няма как.....	227
Не спираш.....	228
Ще знаеш... ..	229
Симфония	230
ТИ си.....	231

Румяна Бакърджиева

Ще мога ли	232
Ще поседна.....	233
Отвори ми.....	234
Разсипах тези думи.....	235
Какво те накара да видиш небето.....	236
Помниш ли, Господи	237

Стайка Должева

Аз влачих си душата, и я продавах... ..	238
С хъс на падаща звезда.....	239
Провинция	240
Аз вярвам.....	241

Таня Мезева

Добрите хора	242
Свободата ще я има	243
Откуп	244
Самодивската чешма	245
Цената – самота	246
До теб съм, мамо	247

Татяна Йотова

Спиралата на времето.....	248
Като песен	249
Искам такава любов!	250
Сукманчето.....	251
Молитва	252

Тотка Савчева

Къща	253
Алхимия	254
Колко далече.....	255
Стряха	256

Христо Запрянов

Замлъкнали китари.....	257
И търся пак... ..	258
Музика от думи... ..	259
По стъпките на отдавна отминало лято	260
Мъдри съвети за мъже:.....	262
Самотната скала.....	263

Цветана Качерилска

Дървото на живота.....	264
Длъжница	265
Една жена	266

Подробна информация за всички автори включени в Алманаха, за контакти за връзка, издадени книги, награди и друга важна информация за тях, можете да намерите на адрес:

<http://almanach.bukvite.bg>

Алманах
„Нова българска литература“
Поезия 2106

© Издател – Фондация „Буквите“

Формат: 1/32/84/108

ISSN 92367-7929

WWW.BUKVITE.BG